

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Har îndestulător

Când iubești pe cineva, îi doarești binele și-ți oferi resursele pentru a-l face fericit.

Totuși, știind că avem posibilități limitate, am învățat să ne limităm și dorințele. Nu dorim ceea ce ne putem. Când scriem felicitări de Anul nou, suntem prudenți și nu sugerăm împlinirea a ceea ce noi socotim imposibil, ca să nu stărnim așteptări ne-realiste. Ce ne-am ura însă unii altora dacă am fi atotputernici? Cum se manifestă iubirea cuiva care poate totul?

Așa este Tatăl cereș. „Știu că Domnul este mare... Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pământ” (Ps. 135,5,6). Vorbim adesea despre sănătate și ne urăm, cu oarecare rețineră (ținând seama și de diagnostic), vindecare. Dar El poate să ni le dea din belșug. Deja El a lucrat și, după cum arată statisticile, adventiștii au câștigat ani buni de viață în plus. Totuși, doar într-o mică măsură noi am trăit potrivit luminii date cu atâtă dărnici. Dacă sporim în ascultare, vom spori în sănătate (3 Ioan 2) și „vindecarea... va încolți repede” (Is. 58,9).

Noi vorbim de prosperitate și de fapt am fi mulțumiți să nu mai fim sufocați de sărăcie. Dar „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24,1). Pașii Săi „varsă belșugul” (Ps. 65,11). Recunoaștem că deja am fost atât de binecuvântați, iar principiile biblice de hărnicie, corectitudine și economie și-au adus roadele. Mărturie stau atât easele noastre, cât și bisericile înălțate. Dar Domnul ar putea și ar dori să ne dea mai mult. El ne urează: „Visteriile neamurilor vor veni la tine” (Is. 60,5). Bogății de neimăginat așteaptă să fie îndreptate spre copiii lui Dumnezeu care le vor cere cu gând curat și le vor administra cu mâini curate.

Atunci când luăm în serios principiile Bibliei, când avem ochiul numai la slava lui Dumnezeu, când, cu o credință exersată, observăm și folosim ușile pe care le deschide Providența, suntem încurajați să năzuim spre cele mai înalte realizări: „Cere-Mi, și-ți

voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire” (Ps. 2,8). Omenirea întreagă va fi astfel uimită de slava Sionului (Is. 62,2,7).

Dar manifestarea cea mai impresionantă a puterii lui Dumnezeu are loc în contextul slăbiciunii omenești și chiar al unor rugăciuni „neascultate”. Apostolul Pavel a înălțat o asemenea rugăciune „de trei ori” în trei perioade distincte ale vieții.

„Pavel avea o infirmitate fizică - vederea îi era foarte slabă. El a crezut că, prin rugăciuni stăruitoare, această greutate avea să fie îndepărtată. Dar Domnul avea propriul Său plan și i-a spus lui Pavel: 'Nu-Mi îți este de ajuns. El te va face în stare să suporti această infirmitate'” (Ellen White, în *Bible Commentary*, vol.6, pag. 1107).

„Apăsarea sufletească pe care o resimțea apostolul se datora, într-o mare măsură, slăbiciunilor fizice, din cauza cărora era foarte neliniștit atunci când nu era angajat în slujirea altora. Dar când lucra pentru mântuirea oamenilor, el se ridica deasupra slăbiciunii fizice. El considera că boala de care suferea era o piedică îngrozitoare pentru marea lui lucrare și, în repetate rânduri, a stăruit ca Domnul să-l elibereze de boală. Dumnezeu nu a considerat potrivit să răspundă rugăciunilor sale în această privință, dar i-a dat asigurarea că harul Său avea să-i fie îndestulător” (*Ibid.*).

Rugăciunea lui Pavel nu a rămas neascultată, după cum nici cele trei apeluri ale Domnului Hristos în Ghetsemani, de a fi scutit de „paharul acesta”, nu au fost ignorate de cer. Boala nu a fost îndepărtată, dar o abundență de har a fost oferită celui ce se ruga. Aceasta a fost mai mult decât putea să aștepte Pavel și el a acceptat hotărârea lui Dumnezeu, așa cum făcuse și Hristos.

Dumnezeu nu a făgăduit că întotdeauna va schimba condițiile în care trăim sau că ne va scuti de greutăți. Pentru El, slăbiciunile fizice și im-

prejurările neprielnice nu au decât o importanță secundară. Este adevărat că noi ne-am aștepta la un tratament preferențial, să nu fim la discreția tuturor neplăcerilor care îi necăjesc pe ceilalți, să avem un belșug de resurse, cel puțin pentru lucrarea Lui, și să fie ușor vizibil pentru oricine că noi suntem ai Lui.

Dar Dumnezeu vine cu o manifestare mult mai impresionantă a harului Său decât controlul sau modificarea împrejurărilor neprielnice de viață: El ne dă putere spirituală ca să le suportăm cu răbdare și să ne păstrăm direcția credinței, a iubirii și a slujirii. Priveliștea ucenicilor este cu adevărat uimitoare: „Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți... când suntem ocărăți, binecuvântăm, când suntem prigoniți, răbdăm, când suntem vorbiți de rău, ne rugăm” (1 Cor. 4,11-13). Pe dinafară, creștinii sunt la fel de osteniți, frământați, chiar înfrânți, dar în interior ei au privilegiul - prin Hristos - să se bucure de o pace desăvârșită.

„De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări, pentru Hristos”. În mod natural, nimeni nu se simte bine în asemenea împrejurări. Atunci când biserica este expusă defăimării sau prigonirii, folosim dreptul la replică și apelăm la drepturile constituționale. Nu este nimic rău în aceasta, dar atitudinea lăuntrică a creștinului este de acceptare cu încredere a celor îngăduite de Dumnezeu. Să te bucuri de ceea ce oricine urăște, să te supui limitărilor fără să te încarci de resentimente - acesta este semnul triumfului credinței și al renunțării la sine. Dacă așa a plăcut lui Dumnezeu, și lui Pavel îi place. Dumnezeu a știut mai bine și Pavel este mulțumit cu atât.

„Harul Meu îți este de ajuns”, aceasta este asigurarea Marelui Învățător. Prindeți inspirația acestor cuvinte și niciodată, nici o dată nu roștiți cuvinte de îndoială și necredință” (*Fundamentals of Christian Education*, pag.436).

ab

DEPARTAMENTE

ARTICOLE

- 2 Editorial
- 12 Scrisoare deschisă
către biserică
- 15 Știri, informații,
anunțuri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai Lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

- 4 **MASĂ ROTUNDĂ**
1994 - 1995
Raportare și perspective

- 13 Toleranță

Viorel Dima

- 16 Speranță pentru o lume
disperată

Daniel Nae

- 18 SĂPTĂMÂNA CĂMINULUI CREȘTIN
Medicina preventivă
pentru familie

Paul și Becky Dixon

- 22 Clădim caractere pentru
veșnicie

Linda Koh

În numărul viitor:

**În ce măsură sunt adventiștii
urmașii Reformațiunii?**

Alexandru Breja

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Beniamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articolele care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

5 Masă rotundă

16 Vocea speranței
raportează

22 Religia este esențială
pentru familie

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia Cuvântul Evangheliei. Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 1

1994 1995

La încheierea anului 1994, am inițiat o masă rotundă cu frații președinți ai celor șase conferințe. Discuția, declanșată de cele câteva întrebări, oferă cititorilor Curierului Adventist posibilitatea să-și formeze un tablou a ceea ce înseamnă anul 1994 și-i invită să devină o parte activă a perspectivelor anului 1995.

1. V-aș ruga să prezentați pe scurt conferința pe care o reprezentați.
2. Care sunt rezultatele anului 1994 - creșterea bisericii, comunități noi, activități de evanghelizare, etc?

1 Înainte de 1989, Conferința Banat era cea mai extinsă, având 11 județe. S-a înființat conferința

Brașov, apoi Conferința Oltenia la care am participat cu mai mult de jumătate din suprafață și membri. Această divizare a stimulat și mai mult creșterea conferinței. De la 101 comunități, după înființarea Conferinței Brașov, au rămas 79; numărul lor a crescut din nou la 119, iar după înființarea Conferinței Oltenia au mai rămas 83 de comunități. Astăzi avem 110, însă numărul lor este în creștere.

Când mă refer la Conferința Banat, vorbesc ca despre ceva care îmi este foarte drag. Așa cum este tradiția, de Banat este legată și țara Crișurilor și țara Hațegului. Obiceiurile și limba sunt asemănătoare în cele cinci județe (Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș) care compun conferința noastră. Suprafața conferinței Banat este de 39.578 kmp, unde locuiesc 2.750.000 locuitori răspândiți în 1900 localități.

În acest spațiu geografic sunt 350 de localități unde locuiesc adventiști

Adam Engelhardt,
președintele Conferinței Banat

1 Conferința Moldova cuprinde 12.560 membri și 6.552 aparținători, care poartă zilnic mesa-

jul advent în cele opt județe din nord-estul țării. Privită în ansamblu, îndeplinirea acestei misiuni se face cu succes, manifestându-se spirit de sacrificiu, implicare în frontul de lucru, unitate de doctrină și acțiune, adevărată la principiile biblice și valorile tradiționale advente și, nu în ultimul rând, rezistență și mobilizare în fața diverselor dificultăți din interiorul și din exteriorul bisericii.

2 Ca rezultat al mărturisirii Domnului Isus prin susținerea Duhului Sfânt, în cursul anului 1994 s-au botezat 797 de persoane prețioase pentru cer. Alături de cei 48 de slujitori - pastori și misionari voluntari, repartizați în câmpul conferinței - a lucrat armata de misionari susținuți de membrii comunităților și cursanții de la Școlile Misionare de Voluntari.

Apreciam aici aportul și implicarea prezbiterilor și a comitetelor comunităților. Ca o notă generală, constatăm cu satisfacție raporturile

Teodor Huțanu,
președintele Conferinței Moldova

1 Conferința Muntenia reprezintă un segment important al bisericii adventiste din România,

cuprinzând zece județe din partea sud-estică a țării și capitala.

Prezenți în peste 2000 de localități, cei 19.054 de membri, împreună cu cei 66 de pastori, trăiesc și propovăduiesc Evanghelia veșnică, atât la nivelul celor 259 de comunități organizate, cât și la nivelul experienței personale.

Raportându-ne la întreg, ocupăm aproape un sfert din suprafața țării, și o treime din locuitorii ei.

Rezultă de aici importanța, dar și dificultatea misiunii noastre ca vestitori ai Evangheliei împărăției pe acest teritoriu.

2 Rezultatele anului 1994 sunt de natură să ne bucure, dar și să ne îngrijoreze. Ne bucurăm rezultatele, pentru care Îl slăvim pe Dumnezeu, și ne îngrijorează dimensiunile a ceea ce rămâne de făcut, pentru care ne rugăm Domnului, hotărâți să depindem de El.

Numărul celor intrați în staul în cursul lui 1994 este de 1020 de per-

Petre Danci,
președintele Conferinței Muntenia

Rapoarte

Perspective

3. Ați dori să prezentați câteva din experiențele deosebite ale anului 1994?
4. Care sunt planurile cele mai semnificative pentru 1995?
5. Care este povara cea mai grea privind viitorul conferinței?
• Care este cea mai mare sursă de încurajare și optimism?

1 Conferința Oltenia a renăscut o dată cu schimbările sociale și politice de după revoluție. Ea

a intrat în fluxul normal al lucrării din țara noastră, ca și când ar fi existat din totdeauna. Când, prin harul Domnului, am trecut la organizarea ei, am descoperit mărturii ale unei lucrări ce ne îndreaptă atenția spre timpurile de tinerețe ale lucrării din țara noastră.

Documentele istorice ale bisericii atestă că, în luna aprilie a anului 1939, Comitetul Uniunii a hotărât înființarea Conferinței „Timiș-Olt”, cu sediul în Craiova. Prima adunare electivă a tinerei conferințe s-a ținut în sala „Victoria” din str. Cuza Vodă nr. 32, în zilele de 21-24 septembrie 1939. La lucrări a participat din partea Diviziunii fr. F. Charpiot, iar delegația Uniunii Române a fost condusă de fr. Dumitru Florea - președintele Uniunii.

Acea adunare i-a însuflețit pe frații, pregătind inima și viziunea lor cu privire la evenimentele ce se profilau la orizont. Lumea trebuia avertizată și pregătită pentru primirea Evangheliei, mai ales că războiul avea să curme viața multora. Noua conferință

*Virgil Peicu,
președintele Conferinței Oltenia*

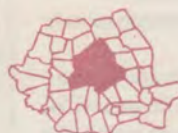

1 Conferința Transilvania de nord este destul de bogată în confesiuni religioase, grupări et-

nice, Transilvania însăși fiind unică în Europa din acest punct de vedere. Ne considerăm în prima linie de bătaie împotriva unor influențe nefaste ale Occidentului. În ceea ce privește activitatea principală a bisericii noastre, trebuie știut că acolo unde sunt credincioși din bisericile tradiționale, protestante și mai ales neoprotestante, prezentarea adevărilor biblice trebuie foarte bine argumentată, știind faptul că acești credincioși sunt buni cunoscători ai Bibliei, dar dintr-o optică diferită.

2 Pentru conferința noastră, 1994 înseamnă exact 400 de suflete câștigate din drumul morții. Privindu-l prin prisma așteptărilor, nu este un rezultat de laudă, dar privindu-l în lumina lui Isus (Luca 15, 7), Cerul întreg a tresălit la fiecare dintre cei care L-au primit pe Mântuitorul. Ei sunt rezultatul unor eforturi mari, mai ales dat fiind faptul că mulți sunt din locuri nepătrunse până atunci de

*Ioșif Suci,
președintele Conferinței
Transilvania de nord*

1 Aflată în inima țării, regiune despre care odinioară Nicolae Bălcescu scria că este „una dintre

cele mai binecuvântate țări din câte a semănat Domnul pe pământ” (*Descrierea Ardealului*), Conferința Transilvania de sud numără peste 8338 de membri (statistica din octombrie 1994), români, maghiari, germani și romi. Cele 132 de comunități adventiste pe care le însumează conferința noastră sunt risipite pe văile Mureșului, Oltului, Târnavelor, Hârtibaciului și Cibinului, atât cât cuprind cele cinci județe care alcătuiesc conferința: Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu.

Efectivul de 31 de pastori angajați, cuprinzând pastori misionari, asistenți, ajutoari, pastori hirotoniți, cât și cei opt pastori pensionari, asigură asistența spirituală și susțin activitățile evanghelice în districte și comunități.

Dacă ne referim la aspectul vârstei, putem vorbi despre o biserică relativ tânără ca medie de vârstă, ținând seama de numărul de tineri și tinere care s-au alăturat trupului lui Hristos.

*Emilian Niculescu,
președintele Conferinței
Transilvania de sud*

organizați în 110 comunități. Numărul membrilor este de 6050, la care se alătură 2163 de aparținători, totalizând 8213 credincioși.

În fiecare an, prin noile botezuri care au avut loc, s-au alăturat noi comunități la cele deja organizate. În primii doi ani după 1990, a fost o puternică explozie de botezuri. Chiar dacă nu s-a mai păstrat proporția fenomenului, apreciez calitatea lucrării care se face în prezent la pregătirea credincioșilor pentru botez.

Membrii comunităților au o atitudine bună față de lucrarea misionară și sacrifică mult pentru construcția de noi case de rugăciune în locuri noi, unde nu a mai fost prezență adventistă, dar unde au avut loc botezuri în urma activității evangelice. De asemenea, ei sunt credincioși în păstrarea credinței, în curățenia înaltelor standarde morale ale bisericii.

O particularitate a corpului pastoral este numărul mic de pastori înțăriți. Totuși, resursele au sporit prin hirotonirea, în această toamnă, a fr. Benjamin Zeiler, pastorul comunității Arad.

Datorită faptului că suprafața conferinței este relativ mică, comunicarea poate fi realizată în condiții bune.

2 Privind spre rezultatele anului 1994, putem să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a realizat. Este vizibilă creșterea în toate domeniile. Cele 305 suflete care au încheiat legământ cu Domnul în 1994 și au fost raportate la conferință constituie o parte a ceea ce s-a semănat în ultimii ani și care a fost copt pentru secerat. La aceasta se mai adaugă și celelalte suflete care se pregătesc pentru a-L primi pe Isus ca Mântuitor al lor.

Cele cinci case de rugăciune care au fost inaugurate, din multe care se pregătesc în acest an pentru finalizare, vorbesc despre preocuparea și sacrificiile frățietății noastre: ambianța îmbietoare și odihnitoare a casei din Oțelu Roșu (Caraș-Severin), plasarea casei de la Icea Mare (Timiș) ca un avanpost într-o zonă

de colaborare și încredere dintre membri și conducătorii spirituali. Conferința Moldova este într-un proces de

întinerire: numărul caselor noi de rugăciune este considerabil, iar din cei botezați până la 30 sept. 1994, 75,5% sunt sub 31 de ani. Capacitatea de entuziasm în fața proiectelor iminente este la cota așteptărilor, rugându-ne și lucrând în vederea consecvenței în atingerea țintelor.

Anul care a trecut a fost plin de mortar și cărămizi, dar și de serbări de inaugurare a noilor locașuri de închinare. S-au consacrat deja 30 de noi case de rugăciune: Strugari, Poduri, Adjud din județul Bacău; Movila, Bărăncuța, Baranca, Suharău din județul Botoșani; Ungureni, Moscu, Priponești, Barcea, Mălureni din județul Galați; Iași, Tg. Frumos, Deleni, Glodeni Gândului, Pașcani, Horlești din județul Iași; Bodești de Sus, Piatra Neamț, Gorunu din județul Neamț; Milișăuți, Paltinu, Colacu din județul

Anul care a trecut a fost plin de mortar și cărămizi, dar și de serbări de inaugurare a noilor locașuri de închinare. S-au consacrat deja treizeci de noi case de rugăciune.

Suceava; Tulești, Năgrești, Pogana din județul Vaslui; Ciorăști și Bodești din județul Vrancea.

Vă adresăm salutări de la toate aceste noi comunități. Șantierul de construcții al conferinței rămâne încă aglomerat: 38 de noi construcții sunt în desfășurare. Apreciem acum și mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul de sacrificiu și credințioșia în „partea Domnului” a frățietății noastre.

soane, un tezaur de preț pentru biserică și pentru cer.

Au fost susținute în acest an 875 seminare de cămin și 75 seminare publice. S-au desfășurat 58 de campanii de evanghelizare și 14 seminare de sănătate. S-a pătruns cu Evanghelia în 90 de localități fără prezență adventistă, unde au fost formate 65 de grupe și 32 de comunități noi. Tot aici, în teritoriile noi, au fost construite și achiziționate 19 case de rugăciune.

Numărul comunităților înființate în anul 1994 se ridică la 58. De asemenea, am trăit bucuria de a fi prezenți la inaugurarea a unsprezece noi case de rugăciune: Băldana, Brăila-Chercea, Buștenari, Cătina, Ploiești-Maranatha, Sărățeanca, Speriețeni, Surani, Ursei, Văcărești și Voluntari. Alte peste 40 se află încă în construcție.

Începând cu această toamnă, conferința însăși are un nou sediu, mai bine plasat decât cel anterior și ușor accesibil. Iată adresa actuală: str. Negustori nr. 15, 70 383 București, tel. (01)312 1905, fax (01)312 5053.

Cu bucurie menționăm că, în cursul lunii octombrie, doi tineri pastori au fost consacrați prin punerea mâinilor și dedicați pentru o slujire deplină a bisericii: fr. Iosif Dan și fr. Leon Roman.

3 Ca experiențe deosebite ale anului 1994 aș menționa două domenii: activitatea laicilor și educația.

Gândiți-vă că 824 seminare publice și de familie și campanii de evanghelizare au fost susținute de laici, care au învins timiditatea și au depășit prejudecățile; probând că țaria lor este în Domnul, iar zelul lor pentru mântuirea altora este incandescent!

Tot aici, la activitatea laică, aș menționa pe cei 33 de colportori, evangheliști cu cărți, care au distribuit în ultimele 6 luni ale anului literatură de aproape 28 de milioane de lei.

Ne impresionează rezultatele prezenței noastre în penitenciare.

avea misiunea să pregătească lumea și biserica pentru acele vremuri speciale. Timpul ei a fost scurt. Decre-

tul lege nr. 927 din 30 decembrie 1942 și nr. 431 din 9 iulie 1943 au scos în afara legii biserica noastră. După numai 3 ani, prima fază a existenței conferinței se încheia într-o atmosferă de război și persecuție.

La 23 august 1944, regele Mihai I a dat „Proclamația către români”, prin care a anunțat libertatea religioasă. Prin legea nr. 548 din 31 octombrie 1944, patrimoniul bisericii a fost redat și porțile închisorilor s-au deschis. Ca urmare, la Craiova s-a organizat pentru a doua oară conferința, acum sub numele de Oltenia-Banat, recunoscută de stat prin legea 407 din 1946. Sediul se afla în Calea București nr. 57.

Renașterea Conferinței Oltenia a fost marcată de ofensiva misionară puternică a credincioșilor ieșiți de sub apăsarea războiului. Mii de oameni au primit solia revenirii Domnului Isus. Dar, în spatele evenimentelor ce promiteau un „mai bine” se nășteau tenebrele războiului rece. Lumea și biserica trebuia pregătite pentru vremurile necredinței și ale persecuției psihice.

În 1962, sub presiunea dictaturii, Conferința Oltenia-Banat a fost desființată. Teritoriile ei au fost atașate altor conferințe. Distanțele mari dintre județele Olteniei și sediile conferințelor care le-au asimilat au făcut ca lucrarea în aceste zone să fie greoaie, iar prezența adventistă să se stingă încet prin îmbătrânire și inaniție. Biserici, care înainte de 1962 erau puternice, au devenit slabe, mici și izolate prin distanțe de până la 90-100 km.

După 30 de ani, la 1 ianuarie 1992, s-a trecut la reorganizarea pentru a treia oară a Conferinței Oltenia, cu sediul în Craiova, str. 24 ianuarie nr. 1. Teritoriul ei actual se întinde pe raza județelor Olteniei Mari, la care se adaugă județele Teleorman și Argeș.

Fiecare din aceste județe are caracteristici specifice. Acest specific se manifestă și în structura socio-religioasă a populației, fapt pentru care se cere un mod specific de abordare a activității misionare și educativ-morale.

Evangelhie. S-a semănat mult, prin campanii publice și seminare. Or, de la semănare și până la seceriș, mai tre-

buie puțin timp; noi, așteptând secerișul, semănăm în continuare. Spicele crescute în circumstanțe nefavorabile, uneori chiar vitrege, sunt trofee ale biruinței.

Dintre campaniile mai proeminente, amintesc pe cele de la Șomcuta Mare (Maramureș) sau Cluj-Napoca unde, în timpul campaniei, au primit botezul 80 de persoane.

Cât privește inaugurările caselor de rugăciune, cele mai recente au fost la Caila (Bistrița-Năsăud) și

Spicele crescute în circumstanțe nefavorabile, uneori chiar vitrege, sunt trofee ale biruinței.

Cehu-Silvaniei (Sălaj). Trebuie să amintesc că avem încă 12 șantiere mari pentru construirea altor lăcașuri de închinare, unele dintre ele într-un stadiu avansat de finisare, urmând să fie inaugurate într-un timp scurt.

Nu ne putem ascunde nici bucuria hirotonirii, în iulie 1994, a doi pastori, fr. Gheorghe Boantă și fr. Grigore Leordean, ocazie în care am recunoscut din nou sprijinul Cerului pentru lucrarea pe care ne-a încredințat-o.

3 Neavând încredințarea celor în cauză, nu pot vorbi mult despre anumite situații, în care mâna Domnului a fost evident recunoscută.

Nu pot uita pe unul dintre frații noi ai familiei bisericii care, după ce a pornit împreună cu Hristos, a lucrat pentru familia lui atât de mult, cu atâta iubire, încât la sfârșitul anului trecut alături de dânsul a venit și sora lui și deja privește spre Hristos nepoata acestuia împreună cu cei șase copii ai ei.

La acest capitol, trecând dincolo de minunile convertirilor, fiecare în parte fiind un miracol al iubirii lui Dumnezeu, ceea ce ne ține cu sufle-

Ca densitate, prezența adventistă descrește din zona Mureșului spre extremități, cea mai mică fiind

în județele Harghita și Covasna.

Deși nu este o succesiune directă, misiunea adventă pe aceste meleaguri este o continuare a mișcării sabatariene pornită în preajma anului 1600 cu mult curaj și cu multe sacrificii. Când ultimele rămășițe ale sabatarienilor se stingeau, purtătorii de făclie ai întreiței solii îngeresti și-au făcut apariția pe văile Nirajului, înființând primele comunități.

2 Planurile evanghelistice „Anul Profeției” și „Anul Prieteniei”, dezbătute și preluate de corpul pastoral și apoi transmise și aplicate în cele șapte districte misionare, nu au întârziat să-și aducă roadele, și pentru aceasta suntem foarte recunoscători, în primul rând lui Dumnezeu, cât și tuturor celor care s-au înrolat în activitatea de salvare de suflete.

Astfel, statistica din octombrie 1994 însumează 586 de botezuri. Au fost înființate două comunități: Brașov-B și Brașov-Sion, ca rezultat al divizării comunității inițiale din municipiul Brașov.

Creșterea numerică, cât și apariția de comunități noi, au creat nevoia construcțiilor de case de rugăciune adecvate. Din cele peste 30 de clădiri construite sau achiziționate în ultimii ani, șapte au fost inaugurate în anul 1994. Au fost emoționante întâlnirile festive de la aceste ocazii inaugurale, cu prezența Uniunii, în comunitățile Făgăraș, Vlădeni-Ardeal, Iernut, Sâncraia, Grebenișu de Câmpie, Icland și Curteni. Scurtele monografii care au fost prezentate la aceste ocazii, cât și realizările ca atare, ilustrează prețuirea manifestată de membrii bisericii pentru Dumnezeu și obiectivele Sale.

Prezenți în spitale și aziluri de bătrâni, susținând seminare în familie sau în săli publice, iar alții vizitând sistematic penitenciarele din Codlea, Tg. Mureș și Miercurea Ciuc, membrii conferinței noastre se străduiesc să strângă pietrele prețioase pentru Împărăția slavei.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu și pentru faptul că, la efortul autohton, s-au alăturat frați pastori

fără prezență adventistă, viziunea dezvoltării viitoare proclamată de mărimea sălii din Reșița, măreția lucrării lui Dumnezeu transmisă de adevăratele temple din Șimand și Măderat (Arad).

În 1993 aveam 106 comunități, la care în anul 1994 s-au alăturat alte 4 comunități organizate și multe grupe, care într-un viitor foarte apropiat vor deveni comunități.

3 Activitatea de evanghelizare în anul 1994 s-a desfășurat cu ajutorul lui Dumnezeu cu personalul propriu. Nu am avut evangheliști străini.

A fost o ocazie bună de a sta pe picioarele noastre, de a verifica și aplica instruirea făcută în anii trecuți. Această experiență i-a ajutat pe toți misionarii să aibă încredere că, depinzând de Isus, ei pot face o lucrare bună.

Pe cuprinsul Conferinței Banat sunt patru penitenciare. În penitenciarul de la Arad, prin implicarea unor frați laici se lucrează de câțiva ani (după 1989). S-au obținut rezultate importante. Responsabilii penitenciarului apreciază activitatea serioasă a celor care lucrează prin seminare cu cei doritori. Mulți din cei care au fost eliberați și care au participat la seminare au urmat pregătirea, s-au botezat și au rămas implicați în activitatea pentru foștii lor colegi. Alții, înainte ca să fie eliberați, au fost mutați în alte penitenciare. Acolo au simțit lipsa prezenței adventiste. Am primit scrisori prin care eram invitați să desfășurăm activitate misionară și în penitenciarele din Oradea, Timișoara și Băreca.

În 1994 am avut favoarea să găzduim un curs de sănătate publică inițiat de Universitatea Loma Linda. Am ales Aradul, ținând cont de specificul ospitalier al frățietății și de condițiile existente. Au fost la înălțime, prin implicarea lor la problemele ivite prin numărul neașteptat de mare de participanți veniți din toată țara. Sacrificiile au fost răsplătite de sfaturile practice și viziunea care s-a obținut cu ocazia acestui curs.

În 1994 am avut favoarea să găzduim un curs de sănătate publică inițiat de Universitatea Loma Linda. Am ales Aradul, ținând cont de specificul ospitalier al frățietății și de condițiile existente. Au fost la înălțime, prin implicarea lor la problemele ivite prin numărul neașteptat de mare de participanți veniți din toată țara. Sacrificiile au fost răsplătite de sfaturile practice și viziunea care s-a obținut cu ocazia acestui curs.

Activitățile de evanghelizare propriu-zisă au cuprins în 1994 și 137 de localități noi, formându-se

50 de grupe și organizându-se 16 noi comunități. S-au desfășurat 172 de campanii de evanghelizare, 499 de seminare publice, fiind implicați 50% din totalul membrilor, iar 60% din aceștia fiind tineri.

Ca inițiative, consemnăm: *concursul de memorizare a Bibliei* (s-a ajuns deja la etapa a IX-a, având și concurenți din alte două conferințe; în mai, etapa următoare are ca probă memorizarea Epistolei către Romani. Cei interesați sunt invitați să se adreseze departamentului de tineret al conferinței Moldova); *Festivalul de muzică și poezie* - primul de acest fel, desfășurat la Bacău.

De asemenea, ne bucură faptul că centrul mișcării adventiste studențești este în Iași, Asociația *Amicus* desfășurând o activitate spirituală și misionară deosebit de fructuoasă. Cu puțin timp în urmă, pe teritoriul conferinței noastre, la Vatra Dornei, s-a desfășurat a patra tabără națională a studenților adventiști, cu peste 100 de participanți.

Tot aici amintim activitatea binecuvântată a fr. Vasile Fe-reșteanu, care organizează acțiuni de cunoaștere a Bibliei, de răspândire de literatură - în special în mediile școlare.

3 Pentru noi, experiențele anului 1994 sunt „deosebite” în totalitatea lor. Pentru cititorii *Curierului Adventist*, consemnăm penetrarea în „zonele albe” prin mutarea voluntar a familiei Chituță în localitatea Blăgești, Vaslui.

Acolo s-a cumpărat deja o casă și funcționează o grupă din care două persoane sunt deja botezate. Apelul inspirat a dus la deschiderea unui nou front de lucrare și la înființarea pe curând a unei comunități adventiste în Blăgești. Asemenea puncte fierbinți există încă și apelăm la alți misionari „fierbinți” care să răspundă chemării.

Sâmbătă, 17 decembrie, a fost inaugurată casa de rugăciune a comunității Horlești (Iași). Cu foarte puțin

Echipe de laici activează în penitenciarele din patru județe, cu răspunsuri aproape incredibile la mesajul Evangheliei, dar și la spiritul de sacrificiu al vestitorilor.

Ce să spunem despre credințioșia dovedită în zecimi și daruri?

Închipuiți-vă o sală cu 350 de locuri, cu balcon și dependințe, pe care cineva ți-o oferă aproape la cheie!

Anul acesta au intrat în viziunea conferinței peste un miliard de lei numai la zecime. Sutelor de milioane alocate de conferință construcției de case de rugăciune li s-au mai adăugat de 3-4 ori mai multe din partea credincioșilor, ca dovadă a unui remarcabil interes pentru această lucrare.

La educație, am în vedere Școlile Misionarilor Voluntari care, la început, au reunit în trei centre 235 participanți laici, iar acum s-au extins la 11 centre, cu sute de participanți vioași și plini de entuziasm sfânt.

Nu pot trece cu vederea două realizări din domeniul construcțiilor: redobândirea, prin hotărâre judecătorească, a casei de rugăciune folosită multă vreme drept cinematograful în Ploiești și construcția casei de rugăciune din Brăila-Chercea. Realizarea ei a însemnat o minune. Închipuiți-vă o sală cu 350 de locuri, cu balcon și dependințe, pe care cineva ți-o oferă aproape la cheie! Aceasta a fost minune, pentru că dl. Virgil Dumitrescu din Brăila s-a implicat în construirea acestui obiectiv într-atât, încât l-a realizat aproape singur, cu Dumnezeu.

Menționez și activitatea liceului seminarial adventist „Ștefan Deme-trescu” din București, unde frecven-tează cursurile peste 200 de elevi în anul I și II.

2 Aș putea să prezint multe realizări despre fiecare județ, oraș și localitate, dar știu că în Biblioteca ce-

rului sunt cărți de aducere aminte despre faptele mari și mici ale sfinților și ale lumii, pe care le va putea studia oricine va fi interesat și mântuit. Vă sfătuiesc s-o faceți și veți afla lucruri uimitoare, legate de modul cum Dumnezeu dezvoltă lucrarea în Conferința Oltenia. Câte ceva veți înțelege și din următoarea statistică a lui 1994.

Membri 12365

Membri sub 30 de ani · 4500

Comunități 178

Comunități înființate în 1994 17

Districte 43

Angajații conferinței 54

Colportori: angajați 20

voluntari 50

Elevii Școlii de Sabat 14948

Copiii Școlii de Sabat 2596

Campanii de evanghelizare în 1994 115

Seminare publice și de familie 585

Evangheliști laici activi 553

Localități noi abordate în 1994 86

Botezuri în 1994 1156

Case de rugăciune proprii 161

Case de rugăciune în construcție 57

Case de rugăciune inaugurate în

1994 6: Pitești I, Drăgășani (Vâlcea),

Țigănești I și Cărlomanu (Teleorman),

Bălta și Motoci (Dolj).

Proiecte pentru noi construcții 21

3 Experiențe deosebite am avut în toate localitățile unde slujitorii Domnului au lucrat. Amintesc „fenomenul Peretu”, unde se fac planuri mari pentru construirea celei de-a cincea biserici, fenomen care nu s-a stins, ci caută să aprindă flacăra speranței și în alte localități fără prezență adventistă, cum ar fi Măldăieni și Drăcșănei (Teleorman). Aici deja s-au format nucleele unor noi comunități.

Experiența lucrării din Motru este încă în desfășurare. Avem deja o comunitate cu peste o sută de participanți care se adună în Casa de cultură.

Un alt oraș care de multă vreme era în atenția misionarilor a fost Drăgănești Olt. În 1994, în urma evanghelizării publice, Dumnezeu a scos la lumină suflete care-L căutau, iar azi avem o comunitate și casa de rugăciune.

tu la gură este obținerea avizelor pentru construcția imobilelor necesare desfășurării normale a vieții

spirituale adventiste.

La Cluj-Napoca, este o criză insuportabilă de spațiu. În urmă cu doi

Bătălia care nu se vede este incredibil mai aprigă și mai crâncenă decât cea vizibilă.

ani, părea imposibilă obținerea avizelor necesare pentru construcția unei case de rugăciune noi. Am trecut cu greu fiecare fază a avizării și suntem deja în fața ultimului pas - autorizarea propriu-zisă. Aceasta va fi cu adevărat o realizare.

Îeșită din comun este situația de la Petrova, Maramureș. Aici, eforturile de obținere a autorizației pentru construcție continuă de trei ani! Inițial, primăria locală a avizat proiectul de construcție, înaintându-l la prefectură pentru continuarea formalităților. După mai multă vreme, prin intervențiile preotului din localitate, primăria a fost determinată să-și retragă avizul. Au urmat un schimb de hârtii între primărie și prefectură, ședințe comune desfășurate și, deocamdată, prefectura a anulat decizia primăriei locale de a-și retrage avizul inițial favorabil. Lupta continuă!

Așteptăm "liniștirea apelor", știind că bătălia care nu se vede este incredibil mai aprigă și mai crâncenă decât cea vizibilă. Sperăm și credem în deznodământul favorabil.

4 Ne propunem: - organizarea de campanii de evanghelizare - cu tot ce cuprind acestea - în număr de șapte, pentru primăvara acestui an, cu forțele noastre și evangheliștii autohtoni;

- desfășurarea de seminare de cămin, oriunde este posibil;
- pregătirea unor acțiuni de anvergură de evanghelizare cu cărți;
- organizarea de acțiuni ADRA.

evangheliști din străinătate. Astfel, Helmuth Mayer din Germania a susținut o campanie de evangheli-

zare de cinci săptămâni în Sf. Gheorghe. Misionarul laic Jack Pefley din S.U.A. a susținut o serie de conferințe în Sovata și Sărățeni, Dave Fricen din Canada, în Târnăveni, iar Ron Patterson, în Miercurea Ciuc.

3 Alături de experiențele mici, de zi cu zi, în care descoperim călăuzirea providențială a lui Dumnezeu, ca o experiență deosebită menționăm răspunsul concret la apelul misionar al bisericii, dat de șase familii de misionari voluntari. Renunțând la locurile de muncă, la casele lor, aceste familii s-au mutat în localități unde încă nu a răsunat

Ca o experiență deosebită menționăm răspunsul concret la apelul misionar al bisericii dat de șase familii de misionari voluntari.

mesajul advent și lucrează cu deosebită dăruire. Nu au lipsit greutăți și obstacole directe, dar rugăciunea și încrederea în Dumnezeu au biruit. În unele din aceste localități au apărut deja primele roade: câteva botezuri și alcătuirea de grupe.

4 Conștienți de marea responsabilitate înaintea lui Dumnezeu, cât și de procesul de secularizare a societății, întregul corp pastoral împreună cu comunitățile am concretizat la nivel de districte misionare, districte pastorale cât și comunități proiectele planului „Anul Prieteniei.” Obiectivul fiecărui district misionar este de 1-2 evanghelizări de mari proporții. Așteptăm și în acest an ca evangheliști străini pe frații Petrik Imre, Louis Torres, Eliseo Briseno și Heinz Hopf.

4 Pentru 1995 am dori finalizarea marilor șantiere: Arad, Hunedoara, Timișoara, sediul conferinței și celelalte. Clădirea celei de a treia comunități din Arad, care deja funcționează la demisol, va avea o capacitate de aproximativ 1000 locuri și alte dependințe (cabine, grădiniță, birouri, librărie) care să corespundă cu un adevărat complex adventist.

Hunedoara va fi cea mai mare și cea mai reprezentativă comunitate din județ, iar Timișoara 2 va ajuta la decongestionarea spațiilor supra-aglomerate existente în cele două comunități. Sperăm să avem bucuria să organizăm și a patra comunitate în Arad, la Aradul Nou, iar în Timișoara cea de-a treia, în zone strategice foarte bune.

Ne propunem înființarea a șapte comunități în zone noi și o lucrare eficientă și în cele trei penitenciare, pe lângă lucrarea din penitenciarul Arad.

5 Suntem preocupați de criza de personal calificat teoretic care să fie dispus să continue și calificarea practică. Institutul Teologic Adventist are o misiune foarte dificilă. Spiritul lumii tinde să contamineze toate domeniile vieții. Există marea tendință de desacralizare. Tare mi-aș dori să primim tineri instruiți în învățatură, dar și în spiritul adventist, care să aibă o dragoste profundă pentru Domnul și pentru oameni.

Privesc cu plăcere spre comunitățile unde copiii și tinerii cresc sub privirile unor părinți credincioși, iubitori și înțelepți. Ei se dezvoltă armonios și devin o adevărată echipă purtătoare de ștafetă.

Când privesc spre trecut, văd atât de evident mâna lui Dumnezeu care a condus providențial lucrarea din Conferința Banat. Pentru viitor, știu că El Se va îngriji, creând condițiile cele mai potrivite pentru finalizarea acestei lucrări. Roadele coapte sunt gata pentru secerat și avem încă de semănat. În curând, toate holdele vor fi gata să fie secerate, în marile seceriș care se apropie.

timp în urmă, acolo nu aveam nici un „cap de pod”. Lucrând cu seminare de Apocalipsa, fr. Dan

Apostol și echipa sa din Războieni au avut bucuria consacării bisericii adventiste din Horlești, care numără 20 de membri locali.

4 Pentru 1995 avem 60 de proiecte de pătrundere în teritorii noi. Această ofensivă misionară are în spatele frontului alte proiecte: sporirea procentului de implicare a forțelor bisericii și, implicit, atingerea unei experiențe personale pe măsura timpului și Evangheliei pe care o slujim.

Avem promisiuni și din partea unor evangheliști externi pentru Galați, Roman, Piatra Neamț și Vaslui.

Cea mai amplă se anunță campania de la Galați, din octombrie 1995, susținută de fr. Jim Zachary, asistat de o echipă care va organiza și un curs de limba engleză și o expoziție de sănătate.

5 Durerea cea mai resimțită se numește spiritualitate. Este nevoie, pentru perioada profetică pe care o traversăm, de lideri spirituali, de tați și mame care să crească copii și comunități spirituale. Credem că multe dificultăți ar dispărea printr-o pocăință profundă și reală, care să ducă la primirea Duhului Sfânt în măsură deplină. Lucrarea este a lui Dumnezeu și credem că lucrul acesta este posibil, la orice nivel, nu prin tărie sau putere, ci prin Duhul Domnului.

Avem încredere în Providența divină și în potențialul spiritual activabil al membrilor noștri. Slavă lui Dumnezeu pentru sfinții care trăiesc printre noi ca niște mărturii vii ale dorinței lui Dumnezeu pentru întreaga biserică.

Suntem optimiști în ce privește viitorul, având încredere în atașamentul față de Biblie și Spiritul Profetic al membrilor noștri, ceea ce constituie, prin unire cu ploaia Duhului Sfânt, o garanție a redeșteptării și reformei în toate compartimentele vieții.

4 Ne preocupă lucrarea de evanghelizare în spiritul Misiunii Globale. Înțelegem însă că nu

este înțelept să înaintezi pe front sau în abatajul de minerit fără a-ți asigura spatele, fără a realiza o bună consolidare a susținerii; de aceea, dorim să lucrăm pentru consolidarea spirituală a comunităților noastre și reafirmarea standardelor mișcării advente.

În cadrul departamentului de tineret, urmărim cristalizarea structurilor organizațiilor de tineret la nivelul comunității, înțelegând prin aceasta lucrarea cu exploratorii și asociația ALTAR.

În plan material, vizăm finalizarea caselor de rugăciune aflate în construcție din care, în București, dorim să dăm în folosință trei noi obiective cultice.

5 Povara cea mai grea privind viitorul conferinței? Imobilismul; e vorba de un imobilism prezent la mai toate nivelele, fără a-i ocoli nici măcar pe pastori - din nefericire!

Vedeți, în trecut eram confrunțați cu o filozofie materialistă căreia ne-am împotrivit cu succes; acum, suntem provocați de un stil de viață materialist, în fața căreia mulți dintre noi am capotat.

Asistăm la o secularizare accentuată, pe de o parte a societății, care răspunde tot mai slab la mesajul Evangheliei, iar pe de altă parte, a membrilor bisericii, care răspund tot mai slab la chemarea lui Dumnezeu de a transmite mesajul Evangheliei.

Un alt motiv de îngrijorare îl constituie criza familiei, șubrezirea standardelor divine privind familia și relațiile din cadrul ei. De asemenea, ne împovărează tendința spre liberalism ca stil de viață sau contestarea autorității administrative, ca atitudine față de conducători.

Încrederea noastră rezultă din certitudinea că biserica este a lui Dumnezeu, este trupul lui Hristos; fiind El Capul, fiind El la cârmă, asigură biruința finală a bisericii.

Ne încurajează dragostea Sa stomatică pentru biserică, „așa slabă și plină de defecte cum este ea”.

Nu pot să nu mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a întâmplat la Giubega, Galicea Mare (Dolj), la

Pârnu Roșu și Curtea de Argeș (Argeș). Lucrarea specială a lui Dumnezeu în Curtea de Argeș ar putea fi unul dintre cei mai frumoși psalmi de laudă. Amintesc doar că acoperișul casei de rugăciune ce se construiește a fost finalizat cu seriozitate și pasiune de un preot ortodox în funcție. Azi avem acolo o comunitate cu mulți simpatizanți și cercetători ai adevărului.

Voi încheia lista amintindu-vă de sursa multor momente de uimire și bucurie pentru noi, și anume lucrarea din penitenciarul Craiova, unde peste 60 de deținuți s-au declarat adventiști și trăiesc credința adevărată și peste 120 urmează săptămânal la adunările noastre. Sunt experiențe pe care uneori creionul nu știe să le redea.

4 Pentru „Seceriș '95”, Conferința Oltenia are ca țintă 2000 de botezuri. Pentru acest obiectiv, comunitățile au fost împărțite pe grupe mici de rugăciune și lucru, fiecare reparitându-i-se zona de lucru.

Planurile noastre prevăd peste 90 de localități noi, în care să pătrundem și în care să ținem peste 200 de seminare de cămin. Prin evanghelizări publice de durată lungă, dorim să vestim Evanghelia în orașele Mătășari (Gorj), Slatina, Drăgășani (Vâlcea), Vânu Mare, Baia de Aramă, Orșova și Strehaia (Mehedinți) și alte localități mai mici. În aceste orașe vor lucra mai întâi „bibliotecile ambulante” și colportorii.

Un alt obiectiv este trimiterea în câmpul de lucru a celor 1650 de elevi ai Școlii Misionare de Voluntari - nivelul I și a celor 160 de elevi ai nivelului III. Așteptăm ca Domnul să facă minuni prin acești slujitori.

5 Îmi afirm încă o dată crezul meu că Dumnezeu are un plan special cu această nouă conferință și, în ciuda slăbiciunii, nepregătirii și a sărăciei noastre, Dumnezeu va face lucruri mari și va arăta slava Sa peste acest colț de lume „... căci tot ce facem noi, Tu împlinești pentru noi” (Isaia 26,12).

Ele încearcă să dezbină turma cea mică ce se confruntă cu problemele ei specifice și locale.

Înțelegerea greșită a libertății, spiritul materialist, fuga și lipsa de răspundere spirituală, scăderea nivelului standardelor sunt doar unele premise ce, în viziune ome-

Încurajare? Nici nu începe îndoială. Viziunea credinței ne încurajează la lucru, știind că Dumnezeu va purta de grijă. Experiențele trecutului sunt tot atâtea lecții de călăuzire pentru viitor.

nească, întunecă perspectiva lucrării aici la noi. Nu mai amintesc criza de personal, de autoritate și, nu în ultimul rând, criza financiară care uneori compromise atingerea unor obiective propuse.

Încurajare? Nici nu începe îndoială. Viziunea credinței ne încurajează la lucru, știind că Dumnezeu va purta de grijă, ca lui Ilie, în chip minunat. Experiențele trecutului sunt tot atâtea lecții de călăuzire pentru viitor. De altfel, când privești asigurarea lui Isus (reținută de Matei în ultimul verset din evangheliile), cuvintele lui Isus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele...” sunt mai mult decât o încurajare, sunt o asigurare. Și aceasta este destul.

5 Povara care ne apasă cel mai mult privind viitorul conferinței noastre este menținerea și

creșterea calității vieții de credință, menținerea standardelor biblice privind conduita creștină. Ne îngrijorează scăderea creștinismului personal vădit în viața de rugăciune, studierea Bibliei și participarea la serviciile divine. Ne îngrijorează numărul scăzut (parcă și acesta în scădere) al celor implicați în lucrarea misionară. Ne doare faptul că numărul membrilor Școlii de Sabat este mai mic decât numărul membrilor botezați, raport care era invers altădată.

Suntem preocupați și îngrijorați pentru copiii și tinerii noștri, în vederea obținerii unei baze solide, pentru credința lor în Dumnezeu, care să reziste tuturor greutăților și tuturor tentațiilor lumii.

Dorim să le oferim bucurii reale, alături de Dumnezeu, în sânul bisericii, fără a leza principiile Bibliei și am dori să-i motivăm pentru a se înrola în cea mai nobilă lucrare posibilă, aceea de salvare de suflete pentru veșnicie.

Sursa noastră de încredere este, în primul și în ultimul rând, ajutorul lui Dumnezeu. Dovada acestui ajutor o găsim cu prisosință în întreaga istorie de până în prezent a bisericii noastre, cât și în profețiile clare ale Scripturii. Avem încredere că adevărul pur, prezentat în puterea lui Dumnezeu, are putere de convingere, de modelare și de motivare. Credem că adevărul nu trebuie să-și modifice uneltele.

După cum nu ne vom sătura niciodată de aerul curat, de apa curată, de pâinea cea simplă, tot așa credem că Biblia, rugăciunea și Spiritul Profetic rămân instrumentele cele mai eficiente pentru o viață sănătoasă de credință. Dorim să devenim și să rămânem „oamenii Bibliei”, „oamenii lui Dumnezeu”! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Este o secetă teribilă!
Totul este uscat și mort. Ve-
getație nu mai există; vitele
abia își trag suflarea. Tabloul
este dezolant.

Ilie anunță ploaie. Înainte de
ploaie, un Carmel, o pocăință, o
recunoaștere. Ilie rămâne pe vâr-
ful Carmelului în timp ce Ahab
mănâncă și bea. Toate acestea au
loc înainte de ploaie, iar Ilie este
singurul care aude vuietul de
ploaie. Ce tablou contemporan!
Cât este el de actual!

Toți locuitorii pământului di-
naintea mileniului al treilea fac
față secetei spirituale de proporții
globale. În bisericile istorice se vă-
dește o uscăciune morală și spiri-
tuală și nici bisericile mai noi nu
sunt altfel. Închinătorii la altare
idolatre și la baalii moderni sunt
mulțime. Cei care se închină viu-
lui Dumnezeu, și numai Lui, sunt
o rămășiță minusculă.

Se aude vuiet de război. Zar-
va neamurilor și mugetul furtunii
omenești și al valurilor se fac din
ce în ce mai auzite. Frământările
și zbuciumul unui pământ învechit
crește din ce în ce, făcând pe oa-
meni să-și dea sufletul de groază.

Se aude vuiet de intoleranță și
de persecuție. În ciuda nenumăra-
telor acțiuni în favoarea libertății
religioase, spiritul de intoleranță
și de persecuție se dezvoltă ame-
nințător. Aceasta pregătește scena
religioasă pentru domnia de pe
urmă a fiarei și a icoanei ei.

Se aude vuiet de strâmtorare
și de deznădejde. Nimic omenesc
și pământesc nu poate aduce omu-
lui de azi speranța și eliberarea.

Dar, mai ales, se aude vuiet
de ploaie - ploaia cea mare și târ-
zie. Stropii au început să cadă pe
alocurea. Trezirea cu caracter lo-
cal se anunță mereu și mereu.

În condițiile secetei spirituale,
se aude îndemnul inspirat: „Cereți
de la Domnul ploaie, ploaie de

„Se aude vuiet de ploaie“

primăvară” care udă recolta și o
coace. Ea este învioreare pentru
verdețată și distrugere pentru us-
cătura. Spiritul profetic ne spune
că aceia care n-au înaintat zilnic
în practicarea virtuților creștine
active nu o vor primi și nici mă-
car nu o vor sesiza.

„Suie-te, căci se aude vuiet de
ploaie!” Ridică-te, că vine înviora-
rea de la fața Domnului! În starea
de lăncezire este pericol de moarte.

„Să nu te oprească ploaia!”
Ploaia Duhului îi împiedică pe nele-
guiți și pe păcătoși. De altfel, Du-
hul Sfânt este răspunsul lui Dum-
nezeu dat celor care suspină și
gem din cauza secetei spirituale.

Fulgeretele spirituale, trezirea,
constituie o lucrare a Domnului,
căci „El scoate fulgerul și aduce
o ploaie îmbelșugată” (Zah. 10,1).

Scriptura este plină cu asigu-
rări privind o ploaie mare, târzie.
În starea de decădere alarmantă a
vremii noastre, soluția lui Dum-
nezeu este ploaia târzie. Înainte
însă de aceasta, trebuie să aibă
loc experiența Carmelului sfârși-
tului. Ioel 2 prezintă un tablou
zguduitor al acestei experiențe.

Predicarea celei de a doua ve-
niri trebuie să ajungă să trezească
pe locuitorii pământului. O acți-
une dinamică, prin care întreaga
lume trebuie chemată pe Carmel.
Înainte însă, sunt somați să-l urce
acea din Sion, din biserică, aceia
care predică a doua venire. Ei tre-
buie să urce pe Carmel, să aleagă
deliberat slujirea lui Dumnezeu
și a societății. Consecința morală
a acestei alegeri va fi „ploaie la
vreme” - timpurie și târzie - ca
odinioară, pe Carmelul istoric.
Culmea acestei experiențe va fi...
o ploaie mare, generală (vers. 28,29).

Ploaia Duhului nu vine până
nu se face restatornicirea.

Iubite frate și soră și
drag prieten tânăr, auzi și
tu vuietul de ploaie? Auzul
tău spiritual mai discerne apropi-
erea Duhului Sfânt de inima și
viața ta? Te mai preocupă proble-
mele spirituale personale și sta-
rea ta? Numărătoarea inversă se
desfășoară cu o grabă uluitoare,
aducând viitorul tradițional în
prezent. Predicarea noastră la
timpul viitor trebuie să fie înlocu-
ită cu termenii prezentului conti-
nuu, căci „mare este ziua Dom-
nului și înfricoșată este ea”.

Se aude vuiet de venirea Dom-
nului. De 150 de ani, o mișcare
finală anunță lumea cu privire la
apropierea zilei Domnului. Extin-
derea și teritoriul cucerit de ea
sunt impresionante. Este recunos-
cută a fi cea mai dinamică mișca-
re religioasă din acest secol. Ea
s-a născut în vederea zilei Dom-
nului. Sunt fericiți și mulțumesc
lui Dumnezeu care mi-a dat cine-
stea și privilegiul de a aparține
acestei mișcări advente. Deși
sunt conștient că fiara și Satana
vor mobiliza întreaga lume și o
vor asmuți împotriva mea, mai am
însă și asigurarea că Dumnezeu
cerurilor a pregătit o cale sigură
de a face față oricărei situații, și
această cale este ploaia cea mare
și târzie. Acum, înainte de ziua
Domnului, cine răspunde? Cine
vrea să primească ploaia? Seceta
spirituală trebuie să se sfârșească.
Trebuie să redescoperim solia im-
nului *Spirit Sfânt ce dai putere!*
S-ascultăm de Dumnezeu.

Să ne unim glasul într-o rugă-
ciune arzătoare: Doamne, dă-ne
ploaia Ta cea mare! Dar mai întâi
du-ne pe Carmelul sfârșitului! Căci
în adevăr „se aude vuiet de ploaie!”

Vă invită fratele vostru, părtaş
cu voi la necaz și la împărăție,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii române

Toleranță

„Alegeți astăzi cui veți să slujiți... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”.

Creștinii au dorit și au sperat întotdeauna ca toleranța religioasă să fie manifestată pentru a se asigura climatul necesar exercitării libere a dreptului de alegere al fiecărei creații inteligente. Iubirea, care L-a determinat pe Dumnezeu să creeze, a fost cea care L-a făcut să-i acorde omului libertatea de a alege și tot ea L-a ajutat să-i respecte alegerea, chiar și atunci când a fost îndreptată împotriva Sa.

Iubirea respectă pe celălalt, respectându-i dreptul de a alege chiar și atunci când contravine părerilor personale. Cu regret trebuie să recunoaștem, ceea ce și istoria bisericii ne raportează, că cei ce s-au declarat a fi urmașii lui Hristos și reprezentanții Săi pe pământ, departe de a urma învățătura Sfințelor Scripturi cu privire la respectarea semenului și recunoașterea drepturilor acestora, au dat numeroase dovezi de intoleranță profundă. Este suficient să ne referim la cruciade, la Inchiziție sau la abuzurile Reformei pentru a argumenta realitatea acestei afirmații.

Și mai tulburător este faptul că, dacă toleranța religioasă este un subiect mult discutat, pentru care mulți au luptat și chiar s-au jertfit, nu bisericile creștine au luptat pentru promovarea acestui principiu. De fapt, toleranța, în sensul actual al termenului, nu există decât după experiența războaielor religioase ale secolelor XVI și XVII. Umanismul și secolul luminilor au deschis drumul acestui deziderat.

Și astăzi suntem obligați să constatăm că pe planeta noastră se comit nenumărate abuzuri și crime datorită lipsei de toleranță și că intoleranța religioasă este între cauzele multora din tulburările și războaiele din lume. Ar fi oare posibil ca intoleranța re-

Viorel Dima

ligioasă să producă răni și tulburări și în țara noastră? Se poate întrevedea la orizont pericolul dezbinărilor, tulburărilor și luptelor cauzate de intoleranța religioasă? Este aceasta o problemă care ne poate preocupa, sau putem să stăm liniștiți că la noi totul este și va fi bine? Avem un cuvânt de spus, avem ceva de făcut pentru credincioși, pentru concetățenii noștri sau pentru lume?

O atitudine negativă față de sine stă la baza neacomodării emoționale și a relațiilor interpersonale necorespunzătoare. Tensiunea interioară cauzată de conflictul dintre interese și confruntarea cu realitatea dă naștere la atitudini incompatibile cu calitatea de reprezentanți ai lui Dumnezeu care îmbracă adeseori haina unei crude intoleranțe. Astfel, mulți creștini sunt complexați de faptul că, deși știu ce trebuie, ce e bine, totuși sunt incapabili să se facă auziți, înțeleși, se simt neînsemnați, neputincioși să învingă împrejurările și prejudecățile. Ei trăiesc într-un stres continuu care-i determină la exces de zel, la acuzarea altora pentru nereușita lor, la manifestări de intoleranță și altele. Tot așa, mulți conducători sunt complexați de faptul că dorința de a păstra turma întregă și nevătămată se izbește de nesiguranța în fața confruntării ideilor și argumentelor, de neîncrederea în capacitatea enoriașilor de a deosebi duhurile și, nu de puține ori, de propria lor îndoială cu privire la fundamentele credinței. Sentimentul că pământul le fuge de sub picioare, că se găsesc într-o confruntare căreia nu sunt în stare să-i facă față, generează manifestări necontrolate și cu nuanțe xenofobe.

Creștinii trebuie să adopte o atitudine pozitivă față de sine. Ei nu trebuie să uite că sunt copiii lui Dum-

nezeu, că sunt un popor ales (1 Pet. 2,9) care nu se pot deda la orice, că au o valoare deosebită (1 Pet. 2,5) pe care, cu duhul blândeții și cu iubire, trebuie s-o împărtășească altora, că, dacă au misiunea să propovăduiască Evanghelia, Isus, care are „toată puterea în cer și pe pământ”, este cu ei „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 18,18.20) ca să păzească căile cele mai bune, compatibile cu caracterul Său, pentru a-i convinge pe oameni.

Adevărul se apără singur. El trebuie doar mărturisit. Nimeni nu trebuie forțat să-l primească. Nimeni nu trebuie să aperse baalii făcuți de mâini omenești. Credințele care, încetul cu încetul, au fost amestecate cu păreri și obiceiuri omenești până când au devenit după chipul și asemănarea omului nu se pot apăra. Însă Adevărul, Dumnezeu, se apără singur.

Nu cei ce au avut adevărul au prigonit pe cei ce au adus erezii. Nu Abel l-a omorât pe Cain. Nu ucenicii și primii creștini care aveau dreapta credință au prigonit și ucis pe preoții și cărturarii care de secole susțineau erezii. Cei ce sunt ai lui Hristos niciodată nu prigonesc pe alții, nu se poartă cu răutate față de cei care au alte convingeri. Dacă Îl urmați cu adevărat pe Hristos, atunci să nu uitați că El a spus: „Veți fi prigoniți pentru Numele Meu”, vă vor bate și vă vor duce din cetate în cetate; dar voi „iubiți pe vrăjmașii voștri... și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat.5,44). Creștinii trebuie să tolereze nu doar păreri diferite, dar mai ales pe cele de care se simt atacați. Dacă Dumnezeu „face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni” (Mat. 5,45), cu atât mai mult copiii Săi trebuie să respecte pe toți oamenii și să le recunoască dreptul de a fi ei înșiși, de a-și alege drumul și credința.

De asemenea, trebuie să învățăm să facem deosebire între persoană și convingerile sale. Toleranța se referă la convingeri. *Persoanele trebuie să fie mai mult decât tolerate, ele trebuie să fie respectate*, pentru că ele au dreptul să practice religia după alegerea lor, în armonie cu conștiința lor.

Este necesar să învățăm să fim toleranți și să știm că există persoane și grupuri intolerante datorită unor cauze. Dacă-i vom asculta, dacă-i vom cunoaște, îi vom înțelege. Dacă ne vom mărturisi convingerile cu privire la Dumnezeu, la noi înșine, la relațiile interpersonale, vom fi cunoscuți altfel și înțeleși. Creștinii trebuie să mărturisească Evanghelia, dar și toleranța care e cuprinsă în Evanghelie. Nu numai că trebuie să acordăm libertate altora, dar trebuie să câștigăm adepți pentru libertate.

Bine știind că anul 1995 a fost declarat de către Organizația Națiunilor Unite „Anul internațional al libertății”, să folosim ocazia și să ne unim cu cei ce luptă pentru pace și înțelegere între oameni, să câștigăm pe cetățeni și conducători la credința în libertate și toleranță. Noi trebuie să fim campioni ai libertății religioase. Ellen White spune că e posibilă ameliorarea prigoanei în vremea marii străntorări, influențând încă de pe acum pe oameni să fie toleranți.

„Orice persoană are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie. Acest drept implică libertatea de a schimba religia sau convingerea, ca și libertatea de manifestare a religiei sau convingerii, singur sau în comun, atât în public cât și în particular, prin învățământ, practici, cult și îndeplinirea de rituri” (Declarația universală a drepturilor omului, articolul 18).

Cred că putem spune și noi împreună cu Iosua: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți”. Cât despre mine și comunitatea mea, vom sluji Domnului, manifestând spirit de înțelegere și toleranță pentru ideile, credințele și convingerile care diferă de ale noastre, tratându-i pe oameni cu iubire și înțelegere.

Și mai cred că putem aplica mandatul lui Isus și la această temă, și anume: Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți toleranța și înțelegerea între oameni, câștigați adepți pentru susținerea libertății religioase și asigurați condițiile ca fiecare om să poată alege liber și în cunoștință de cauză cui vrea să slujească.

Și nu uitați! Puneți-vă ținte înalte, căci numai așa veți putea deveni campioni ai libertății religioase și contribui la extinderea Împărăției dragostei lui Dumnezeu pe pământ.

Dumnezeu să ne ajute. Amin.

Președintele Diviziunii noastre se pensionează

Începând cu 1 ianuarie 1995, după patruzeci și patru de ani de slujire, fratele Edwin Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa, se retrage la o pensie binemeritată, la vârsta de 66 de ani.

Fr. Ludescher a studiat teologia la seminarul de la Bogenhofen, Austria, între 1949 și 1951, făcând parte din prima promoție a acestei școli. Lucrarea sa pastorală a început la Viena, în 1951. Încă de atunci, fr. Ludescher și-a exprimat dorința de a sluji ca misionar în Africa și de aceea a mers la Seminarul adventist de la Collonges pentru a studia limba franceză, în 1953. A rămas alți doi ani în Franța, ca preceptor. În acest timp s-a căsătorit.

Apoi, Diviziunea sud-europeană l-a chemat ca misionar în Camerun. Aici a lucrat nouă ani, până în 1965. A fost o perioadă binecuvântată, bogată în experiențe cu Dumnezeu. Întors la Viena, a lucrat ca pastor până în 1969, consacându-se în special evanghelizării publice. Apoi a sosit o nouă chemare din misiune, ca președinte al Uniunii Africii ecuatoriale, cu sediul în Camerun. Între 1969 și 1975, sub conducerea sa, biserica a crescut într-o manieră extraordinară. El a reușit să doteze uniunea cu o structură administrativă eficientă, contribuind astfel la predicarea Evangheliei până în cele mai îndepărtate regiuni. Teritorii noi, precum Gabonul, Nigerul și Republica Centrafricană au fost pătrunse. La sesiunea Conferinței Generale de la Viena, în 1975, după șaptesprezece ani petrecuți pe continentul african, fr. Ludescher a fost ales președinte al Diviziunii Euro-Africa. Experiența sa de misionar și de predicator al Evangheliei a fost un avantaj prețios pentru această grea răspundere. Prin darurile sale de organizator

și de administrator, a contribuit la progresul Evangheliei și la creșterea bisericii în Diviziunea noastră.

A fost o bucurie și un privilegiu să lucrăm cu dânsul. El respecta responsabilitatea fiecăruia dintre colegii săi, care îi apreciau conducerea colegială. Întotdeauna a făcut față dificultăților cu hotărâre și curaj. În timpul perioadei comuniste, fr. Ludescher a vizitat cu regularitate țările din Răsărit, încurajând astfel pe frați și surori în acei ani dificili. Inima lui vibra în mod aparte pentru Africa. El iubea biserica din Angola și din Mozambic. Anul trecut, în plin război, el a înfruntat riscurile de a merge la Huambo, în Angola, pentru a încuraja și întări pe conducători și membri.

După patru decenii de angajament fără menajamente în lucrarea lui Dumnezeu, fr. Ludescher își merită din plin pensionarea. Fără îndoială că el va continua să predice Evanghelia, dar fără presiunea unei agende supraîncărcate. Noi dorim să-i exprimăm recunoștința noastră foarte sinceră pentru slujirea sa credincioasă și pentru consacrarea sa. De asemenea mulțumim sorei Ludescher, care a suportat lipsa îndelungată a soțului său în toți acești ani. Dorim ca amândoi să se bucure de sănătate, de binecuvântări și de bucurie în Domnul de-a lungul acestei noi etape a vieții lor care să se dovedească mai departe o binecuvântare pentru semenii lor.

După regulile Conferinței Generale, nu va fi ales un nou președinte pentru cele șase luni rămase până la sesiunea din iulie 1995 a Conferinței Generale. Sarcinile președintelui vor fi îndeplinite de fr. Ulrich Frikart, secretarul diviziunii.

Erich Amelung, trezorerul Diviziunii Euro-Africa

Președintele Conferinței Generale oferă clarificări

Două reviste adventiste, reprezentând extremele opuse ale evanțului teologic, au publicat de curând rapoarte uimitor de distorsionate ale lucrărilor Consiliului anual din octombrie 1994 și ale agendei care va fi propusă sesiunii Conferinței Generale. Este interesant faptul că ambele împărtășesc poziția că orice autoritate care se află mai pe sus de comunitatea locală trebuie să fie respinsă și că o asemenea exercitare de autoritate înseamnă ierarhie care nu poate primi încredere.

Un articol afirmă că se va discuta o propunere care „va permite ca adunarea generală a conferinței sau comitetul ei să excludă un membru al unei comunități pe care aceasta refuză să-l trateze.” Autorul merge mai departe și spune: "Dacă această propunere se va aproba de către sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht ... biserica noastră va dezvolta o structură mai ierarhică, apropiindu-se în această privință de biserica romano-catolică."

Aș dori ca să fiu foarte clar în răspunsul meu. 1) Nu va exista *nici o propunere de acest fel* pe agenda sesiunii Conferinței Generale. 2) În cadrul Consiliului anual *nici măcar* nu s-a sugerat ceva de acest fel. 3) Din contră, una dintre propunerile către sesiunea Conferinței Generale este destinată să *sporească* în mod semnificativ responsabilitatea conducerii în fața bisericii mondiale, prin a) creșterea numărului de membri laici și de lucrători din câmp (pastori) din diviziuni care să participe la Consiliul anual și b) participarea fiecărui președinte de uniune din lume la Consiliul anual. Acești membri ai comitetului, reprezentând teritoriile care i-au ales, vor fi prezenți pentru a lua deciziile de importanță majoră pentru direcția dezvoltării bisericii.

Comisia pentru organizația bisericii a fost preocupată de atitudinea unor comunități care ignoră respon-

sabilitățile care le revin din partea bisericii mondiale și dăunează bunului nume al restului bisericii. Dr. Raoul Dederen, de la Universitatea Andrews, a prezentat în cursul mai multor zile modelul biblic de conducere a bisericii. A fost o mare plăcere să cercetăm Scripturile împreună cu el și să descoperim principiile biblice care au condus la crearea sistemului nostru actual de organizare bisericească. Totuși, după ce s-au spus toate aceste lucruri, Comisia a reconfirmat diferitele nivele ale structurii bisericii cu diferitele lor sfere de autoritate.

Este vădit că suntem confrunțați cu toate formele posibile de contestare. Unele grupări se arată hotărâte să submineze una sau mai multe dintre convingerile noastre fundamentale. Alte grupări preiau, într-o formă proprie, un punct de doctrină pe care îl proclamă ca poziția corectă, "ortodoxă". Totuși, un lucru pare că unește pe toți: ei nu se împacă cu *nici un fel* de autoritate.

Din nefericire, aceste grupări nu se străduiesc să împlinească misiunea Evangheliei sau să proclame mesajul distinctiv care a fost încredințat acestei mișcări. În schimb, privind în interior, ei caută pe cei cărora le-ar putea câștiga loialitatea și sprijinul acordate acum organizației bisericii. Ei încearcă, cu subtilitate, să producă această schimbare fără ca persoanele în cauză să observe că și-au transferat încrederea de la autoritatea colectivă a bisericii și s-o investescă în autoritatea unei persoane. Acești „conducători” sunt destul de inteligenți ca să știe că, atunci când ar ataca autoritatea colectivă a frățietății, și-ar ruina scopurile pe care le urmăresc, deoarece ar ataca tocmai pe aceia a căror susținere dorește să o câștige! Pentru a evita acest lucru, ei descriu organizația bisericească și pe conducătorii ei aleși, ca fiind o ierarhie.

Să nu uităm că, în Biserica adventistă de ziua a șaptea, autoritatea

vine de la Dumnezeu și se manifestă prin corpul credincioșilor și nu printr-o *singură* persoană, fie aceea chiar și președintele Conferinței Generale. Dacă aveți vreo îndoială, ar fi fost de folos să participați la sesiunea din 1994 a Consiliului anual, unde toate ideile și propunerile au fost dezbătute pe larg și, adesea, cu toată vigoarea.

Ca rezultat, biserica a avut de câștigat decizii mai bune.

Vreau să primiți asigurarea că nu este *nici o* tendință către o autoritate centralizată. Biserica noastră, de la biserica locală până la Conferința Generală, lucrează prin comitete. La nivelul Conferinței Generale, deciziile operaționale se iau la nivelul diferitelor comitete, iar multe chestiuni administrative se supun comitetului administrativ, care numără 23 de membri. Fără îndoială, toate problemele care țin de statute și regulamente, ca și punctele majore de pe agendă, se înaintează Comitetului executiv al Conferinței Generale care, la rândul ei, le transmite sesiunii Conferinței Generale. La fiecare nivel, reprezentanții ai bisericii mondiale se roagă pentru călăuzire divină atunci când se ia în discuție fiecare subiect. Vă rog să mă credeți, aici nu este loc pentru *nici un fel* de „putere regală”.

Pentru a ne îndeplini misiunea noastră care ne-a fost încredințată de Dumnezeu, fiecare biserică locală și fiecare organizație trebuie să acționeze în cadrul reglementărilor votate de corpul mondial al bisericii și exprimate în formă oficială în *Manualul Bisericii*. Fiecare trebuie să vegheze ca să-și exercite privilegiile și să-și împlinească răspunderile. M-aș bucura să știu că, în fiecare an, pastorul revede împreună cu comitetul comunității privilegiile și responsabilitățile unei comunități și ale conducerii ei, așa cum sunt descrise în *Manualul Bisericii*.

(Buletinul de Informare al președintelui Conferinței Generale, 13 decembrie 1994)

Speranță pentru o lume disperată

Acum, cu ocazia unui nou început, ne închinăm cu recunoștință în fața Bunului Tată ceresc, mulțumindu-I pentru belșugul de har care a fost revărsat asupra postului de radio *Vocea speranței*.

Bilanț. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în anul 1994 Radio *Vocea speranței* a emis timp de 1876 ore, ceea ce ar însemna laolaltă 78 zile! Pe unde ultrascurte (FM), s-au emis 1680 (în București 532, în Brașov 532 și în Constanța 616), iar pe unde scurte (SW) s-au emis 196 ore (emisiunile pe unde scurte se pot asculta oriunde în țară!).

Telefonul postului nostru de radio sună de multe ori aproape neîntrerupt. Ascultătorii transmit impresii, sugestii și spun ce înseamnă *Vocea speranței* pentru ei. Pe adresa postului au sosit și sute de scrisori. Ele sunt dovada unui interes tot mai mare față de lucrurile spirituale. Iată doar câteva spicuiri din gândurile ascultătorilor.

Vasile P. (tânăr) - București: „Am descoperit postul *Vocea speranței* căutând un post străin; sufăr de o boală incurabilă... ascultându-vă a renăscut dorința după Biblie.”

George I. (14 ani) - Slobozia: „Aș dori să am o Biblie proprie, să fie numai a mea. Părinții mei sunt divorțați: sora mea locuiește la mama, iar eu la tata... Aș dori să-mi scrieți și niște rugăciuni, în afară de „Tatăl nostru”, căci pe aceasta o știu. Aș dori să mă rog înainte de a mânca, înainte de a pleca la școală și dimineața la școlare...”

Carmen C. (19 ani) - București: „În urmă cu câteva săptămâni am descoperit întâmplător postul de radio... la început nu m-a interesat, însă... am început a citi Biblia... am avut perioade foarte negre... sper să primești scrisoarea cu căldura sufletească pe care o caut din copilărie...”

Frânturi dintr-un mesaj zguduitor, din partea cuiva care dorește să înceapă o viață nouă. Rugați-vă pentru Carmen și pentru toți cei care omenește nu mai au nici o speranță.

Mihai D. - Brașov: „Îmi permiteți să vă numesc prieten? Aștept cu mult interes emisiunile *Vocea speranței*.”

Vasile B. (18 ani) - Brașov: „Vă ascult cu mare plăcere. Astfel, învăț mai multe despre Dumnezeu și pot înțelege unele lucruri greu de înțeles din Biblie...”

Răzvan N. (tânăr) - București: „Legăturile mele cu religia erau rupte din copilărie... a fost o adevărată sur-

Antena din București

priză momentul în care v-am auzit. Eram într-o perioadă de căutare, asaltat de întrebări fără de răspuns.” A solicitat o Biblie pe care a primit-o (întâmplător?) chiar de ziua lui!

Ana C. (15 ani) - București: „Vă ascult de mult timp... dvs. m-ați ajutat cel mai mult să-L cunosc pe Hristos.”

Andreea L. (studentă) - Constanța: „...Azi nu-mi mai bântuie gânduri negre prin minte... Doresc din nou să lupt. Vă mulțumesc că existați...”

Ioana O. (17 ani) - Hunedoara: „Vă scrie din nou prietena dvs. îngrijorată și vă cer ajutor... voi sunteți deocamdată singurii, chiar singurii care mă puteți ajuta...”

Liliana I. (studentă) - București: „Vă ascult de o lună și viața mea a început să se schimbe... Îmi doream de mult o Biblie personală, însă neavând suficienți bani...” Tar, după primirea Bibliei: „Nici nu vă închipuiți cât de mult doream să o am, să fie a mea personală, să o citesc și să o studiez...”

Ligia G. (27 ani) - Brașov: „Dragă *Vocea speranței*, mi-ai trezit, prin vorbitorii tăi, încrederea în mine, în ziua de mâine și poate chiar în viitor...”

Maria L. - Elveția (cetățean elvețian, a fost un timp „acasă”): „Emisiunile postului dvs. sunt hrana noastră de toate zilele. Să fiți în grija Celui de sus. Singurul motiv pentru care regret că plec din România este că nu mai pot asculta Radio *Vocea speranței*...”

Daniela D. - (București): „Vă ascult emisiunile de luni de zile. De atâtea ori am plâns ascultându-vă. Ați devenit prietenii mei. Singurii mei prieteni...”

Anonim (Brașov) - „Aceste rânduri au fost așternute pe hârtie sub impulsul ce a fost stârnit în mine de cuvintele dvs. pline de modestie și căldură... vă urez să nu obosești în a-i face pe alții fericiți și prin aceasta să fiți și voi înșivă fericiți...”

Astfel de cuvinte și mai ales astfel de experiențe ne determină să slujim în continuare cu bucurie în ciuda dificultăților pe care mulți dintre dvs. le întâiți.

Mulțumim tuturor aceluia care au sprijinit prin rugăciune și donații proiectul Radio *Vocea speranței*. Fără sprijinul dvs. spiritual și material, RVS n-ar fi putut face atât de mult.

Proiecte '95. Prin harul lui Dumnezeu, dorim:

- să terminăm de construit stația de la Timișoara;
- să construim stații de emisie la Brașov și Constanța;
- să amenajăm sediul postului de radio din București;
- să înființăm centrul de multiplicat casete audio/video.

Un vis al credinței. În momentul de față studiem posibilitatea transmisiei programelor radio prin satelit. Dacă acest vis devine realitate, Radio „Vocea speranței” se va putea auzi în condiții impecabile în majoritatea localităților mari din țară. Nu este o promisiune, ci un vis al credinței, la care vă invităm să luați parte prin rugăciune.

Proiectele AWR-ului. Știm că aparținem unei familii mondiale animate de o misiune globală, aceea de „a-l face cunoscut oamenilor pe Dumnezeu” cum declara re-

cent Walter Scragg, președintele AWR-ului. În momentul de față AWR (Radio Mondial Adventist) transmite „Vestea bună” în 36 de limbi (printre care și româna). Se speră ca până la sfârșitul anului 1999 să se adauge alte 52 de limbi. Anul acesta urmează să înceapă emisia în peste zece limbi, fiecare din ele limbi vorbite de cel puțin 10.000.000 de oameni în mijlocul cărora există doar o slabă prezență adventistă sau nu este deloc. „În fiecare diviziune există grupuri de oameni care pot fi contactate foarte greu altfel decât prin radio”, spune pastorul Scragg.

Colecta mondială de la începutul anului va fi folosită în principal pentru extinderea misiunii advente prin radio.

Istorisirea de mai jos arată că rugăciunile și darurile copiilor lui Dumnezeu de pretutindeni nu sunt în zadar:

Un terorist devine lider adventist

Magnum, în temniță, înconjurat de reporteri

Era sigur că planul va reuși. Câteva bare de dinamită așezate unde trebuia și clădirea va fi praf și pulbere. O bară în spatele clădirii, una sub acoperiș și încă una lângă ușa din față. Asta-i tot. „Magnum” Benavides trecea cu grijă în revistă amănuntele ultimei afaceri. Ca terorist profesionist avea mult de lucru. La data aceea se făceau bani grei dacă erai „închiriat” de o organizație clandestină. N-avea importanță pentru cine lucrai: uneori pentru guvern, alteori împotriva lui. Stația de radio pe care trebuia s-o arunce în aer aparținea guvernului și era un mij-

loc de propagandă. Magnum făcea bani buni pe atunci. Și ultima afacere era ca și făcută. Se va întoarce la noapte să-și termine treaba murdară.

Dar n-a fost așa. Magnum era cunoscut ca terorist „de închiriat”. Poliția îl avea pe lista celor mai căutate persoane. De fapt era supravegheat. Când era aproape gata a-și împlini lucrul, poliția l-a arestat. La sediul poliției s-a dovedit a fi autorul multor acte de violență. Urma să petreacă mulți ani în închisoare, poate tot restul vieții.

Așa cum stătea în celula lui, cu capul cuprins în palme, a simțit cum totul s-a prăbușit în viața lui. Știa însă atât de puțin despre ce-i rezervase Dumnezeu.

Săptămânile s-au transformat în luni îngrozitoare, și Magnum ura orice. Ura viața, ura oamenii și pe Dumnezeu. Se purta urât ori de câte ori avea prilejul cu ceilalți prizonieri. Și ca să se asigure că Dumnezeu știe ce gândește despre El, a ars o Biblie în fața colegilor de temniță.

Dar pe când se afla în cea mai adâncă disperare, Dumnezeu a coborât la el. Într-o zi a ascultat un program radio care se auzea în celula vecină. Crainicul a invitat pe toți cei ce ascultă să scrie AWR-ului impresiile și întrebările lor. Sub impulsul momentului, Magnum s-a hotărât să scrie ce gândește despre viață și Dumnezeu. Apoi a început să asculte programul să vadă dacă scrisoarea lui va fi măcar amintită pe post.

Și a fost. Crainicul nu numai că a citit părți din scrisoarea lui, dar i-a rugat pe ascultătorii de pretutindeni să-i scrie acestui om din închisoare care avea nevoie disperată de prieteni. Magnum a fost copleșit. Sute de scrisori au sosit de la oameni sensibili care-i spuneau că se roagă pentru el și-l încurajau să nu înceteze să spera. Cu lacrimi curgându-i pe obraji, Magnum s-a hotărât să înceapă o viață nouă.

Apoi a fost uluit când a aflat că tocmai stația pe care el fusese aproape gata s-o arunce în aer este acum „cel mai bun prieten” al său, AWR-America Latină. Stația radio fusese vândută AWR-ului de guvern.

Astăzi este adventist de ziua a șaptea botezat și conduce un grup de studiu biblic în capela închisorii. Cea mai mare bucurie a lui este noua Încredințată de Dumnezeu: aceea de a-i aduce pe alți prizonieri la piciorul crucii. (traducere din cartea *The AWR Story Book*, de W.Scragg și A.Steele).

Medicină preventivă pentru familie

Dumnezeu ne-a dat principii simple care ajută la păstrarea sănătății familiei.

Tema generală a activităților de familie ale bisericii mondiale în acest an este „Să însăntoșim familia”.

Sănătatea înseamnă o stare de bine. Dumnezeu dorește să ne bucurăm de sănătatea minții, a trupului și a spiritului, ca și de relații sănătoase. Dacă sănătatea fizică nu este păzită și menținută cu atenție, pot să apară bolile. În mod asemănător, trebuie să menținem cu grijă sănătatea căsătoriei. Corpul și mintea, ca și căsătoria, au nevoie de un plan ca să fim rezistenți la „bolile” care pot să vatăme relațiile noastre.

Căsătoria trebuie să fie protejată. Miliarde de microbi locuiesc în mediul nostru de viață. Un biolog aprecia că sunt 500 de milioane de germenii într-o linguriță de pământ din grădina, iar într-o jumătate de linguriță de salivă se află un miliard de microorganisme. Unele sunt vătămătoare, dar cele mai multe sunt inofensive. Deci un sărut nu transmite doar iubire, ci și nenumărate microorganisme!

Trăim într-un mediu care ne este ostil - pe plan fizic, spiritual și relațional. Virusul păcatului, în miile lui de varietăți, și bacteriile egoismului, pe cât de variate, pe atât de omniprezente, sunt chiar în aerul pe care-l respirăm. Căsătoria, cea mai strânsă dintre relațiile de familie, este cât se poate de vulnerabilă la germenii, mereu amenințată de bolile și moartea relației. Satana însuși folosește cu eficiența extraordinară un plan alcătuit cu minuțiozitate ca să injecteze în fiecare căsătorie una dintre bolile sale ucigașe. De ce?

Pentru că el știe că o căsnicie cu adevărat creștină, cu influența în continuă creștere pe care aceasta o exercită, are capacitatea să răspândească fericirea pe tot pământul, având ca rezultat coruri de laudă și închinare către Creatorul nostru, Domnul Isus Hristos.

De asemenea, Satana atacă fără răgaz căminurile pentru că el a înțeles clar că idealul lui Dumnezeu pentru o relație în care bărbatul și femeia devin „un singur trup” este cea mai desăvârșită demonstrare umană a legăturii lui Hristos cu poporul Său. Biblia spune: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efes. 5, 25).

Când multe căsnicii din biserică sunt la fel de slabe și de bolnave ca și cele din afară, se pune adesea întrebarea: „Nu putem să facem ceva care să ne protejeze căsnicia?” Răspunsul este da! Dumnezeu ne-a pus la îndemână o bogăție de învățături ca să dezvoltăm relații sănătoase în același fel în care ne-a învățat să ne păstrăm sănătatea fizică. Partea cea mai încurajatoare este că El ne-a promis și harul Său pentru a asculta de aceste învățături.

Medicină preventivă pentru căsnicii. Planul lui Dumnezeu pentru îngrijirea preventivă a familiilor este simplu, necostisitor și se află la dispoziția tuturor. Principiile date pe cale divină, la fel ca și legile sănătății fizice, ne oferă protecție față de bolile relațiilor care îmbolnăvesc căsniciile deceniului nostru. Aceste principii se vor dovedi de folos nu numai pentru cei căsătoriți, ci și

pentru orice creștin care face parte din biserică. Pentru că, prin făgăduințele legământului veșnic, biserica a ajuns mireasa Domnului Hristos. Astfel noi, toți credincioșii, suntem căsătoriți cu Hristos.

Mai departe vom descrie cele opt principii care formează planul lui Dumnezeu de prevenire a bolii pentru fiecare familie.

Planificarea timpului pentru familie

Mulți dintre cei căsătoriți sunt atât de istoviți la sfârșitul zilei, încât nu mai au timp unul pentru altul. Astfel trec săptămâni și chiar luni fără o deschidere sufletească adâncă, sinceră și fără timp petrecut numai de soți împreună.

Dacă nu vă planificați folosirea timpului, o va face altcineva în locul vostru. Înainte de orice altceva, programați în agenda voastră timp pe care să-l petreceți numai cu soțul/soția. Un contabil avea foarte mult de lucru, fiind solicitat adesea să lucreze și seara pentru diferite firme. Când și-a dat seama că în felul acesta timpul pe care trebuia să-l petreacă cu soția sa era mereu amenințat, el și-a luat angajamentul să pună deoparte fiecare seară a zilei de miercuri pentru a fi cu ea. Așa că, de acum încolo, de fiecare dată când era solicitat să lucreze pentru cineva miercuri seara, el își deschidea agenda și spunea: „Îmi pare rău, dar sunt deja ocupat. Nu-mi pot schimba programul făcut.” El și-a ținut acest angajament, să fie cu soția o seară pe săptămână, nu mai puțin de șapte ani, până când a luat

un serviciu care să-l solicite mai puțin. Soția sa era foarte mulțumită și relația dintre ei era înfloritoare, datorită atenției și grijii cu care se tratau cei doi.

Este nevoie să planificăm timpul unul pentru celălalt cu tot atâta atenție ca și programul de muncă, de studiu sau activitățile din biserică. Acesta este un principiu așa de important, încât Dumnezeu l-a înscris pentru noi chiar în calendarul Său. Acesta este motivul pentru care ne-a dat Sabatul, un timp special în care să fim cu El.

Un aspect important al planurilor care să fie făcute împreună este stabilirea de obiective pentru căsătoria voastră. Luați în discuție nevoile pe care le aveți ca persoane și ca familie. Pot exista nevoi concrete, de exemplu continuarea educației, achitarea unor datorii, economisirea de bani pentru un proiect important, sau pot fi nevoi de ordin sufleteș, cum ar fi timp pentru recreere și dezvoltare personală, mai mult timp în doi, sau dezvoltarea unor deprinderi mai bune de comunicare. Care sunt nevoile pe care le considerați cele mai importante pentru voi? Cum puteți, ca soț și soție, să lucrați împreună, ca să stabiliți obiective care implinesc aceste nevoi?

Încurajările și buna dispoziție sunt necesare zilnic

Soții și soțiile au o putere incredibilă de mare ca să se încurajeze sau să se ruineze unul pe celălalt. Dacă nu veghează cu atenție, soții pot să piardă din vedere tocmai acele calități deosebite care i-au atras la început unul spre altul. Când se întâmplă așa, ei încep să se concentreze asupra aspectelor negative.

Oricare dintre noi avem nevoie de încurajare. Biblia spune: „Ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!” (Prov. 15,23). Un autor creștin consideră că în fiecare zi soții ar trebui să-și împărtășească cel puțin un lucru pe care îl apreciază unul la celălalt, iar o dată pe săptămână să vorbească despre o calitate pe care nu au mai menționat-o

niciodată. Cineva a spus: „Încearcă să-ți lauzi soția, chiar dacă la început o să fie speriată (crezând că trebuie să urmeze ceva!)”.

Buna dispoziție, umorul, răsul și momentele vesele sunt binefăcătoare pentru o relație, dar așa de adesea ele sunt neglijate în mijlocul poverilor și solicitărilor unei vieți mereu prea ocupate. Biblia spune: „O inimă veselă este un bun leac” (Prov. 17,22). Viața este serioasă, dar soții care pot să râdă împreună vor găsi bucurie chiar în mijlocul necazurilor lor. Un expert susține că oamenii sănătoși râd de mai multe sute de ori pe zi.

Persoane cu temperament diferit pot să vadă altfel aceeași situație. Când mașina li s-a stricat și au fost în situația să fie remorcați până acasă (160 km) la preț de 2000 lei/km, soțul, cu înclinații spre deprimare și tristețe, era amar și nervos. Dar soția sa a văzut că este cel puțin un avantaj și a încercat să i-l comunice: „Gândește-te căta benzina economisim!”

Un medic a numit răsul „o gimnastică internă”. El crede că răsul are un efect binefăcător asupra celor mai multe dintre sistemele importante ale organismului. Un afiș exprimă aceeași idee într-o manieră glumeață: „Un răs = 3 linguri de tarățe de ovăz”. Această „gimnastică internă”, ca răspuns la situații de viață ce conțin un element de umor, nu numai că alină durerea și suferința, dar este în realitate o manifestare a speranței.

Putem să rădem pentru că știm că este Cineva care conduce totul, este Cineva care ne iubește și care lucrează în toate lucrurile spre bine (vezi Rom. 8,28). În Iov citim: „Ba încă, El îți umple gura cu strigăte de bucurie, și buzele cu cântări de veselie” (cap. 8,21).

Barbara Johnson, scriitoare și umoristă americană, a cunoscut pierderi incredibile de-a lungul unei perioade de nouă ani. Soțul ei a fost rănit grav într-un accident de automobil. Un fiu a fost ucis în Vietnam. Un alt fiu, în timp ce se întorcea dintr-un concediu din Alaska, a fost ucis de un șofer beat,

Al treilea fiu, după ce a absolvit în mod strălucit o universitate creștină, a mărturisit că trăia într-o imoralitate dezgustătoare. Mama sa, a cărei durere părea fără margini, a găsit vindecare în Hristos și o dată cu aceasta și-a recăpătat treptat capacitatea să râdă. Ea spune: „Un plâns bun este ca spălătul rușelilor în mașină, dar un răs din inimă îți asigură o curățare chimică. Dacă poți să râzi în ciuda situațiilor care te înconjoară, îi îmbogățești pe ceilalți, te îmbogățești pe tine și, mai mult decât atât, vei rezista!”

Religia, temelia unei căsnicii sănătoase

Relația personală cu Dumnezeu este foarte importantă, dar unul dintre privilegiile speciale ale celor căsătoriți este să se roage și să studieze Cuvântul lui Dumnezeu împreună. Atunci când, zi de zi, ei ingenuchează împreună, căutând prezența lui Dumnezeu în familia lor, inimile lor ajung complet unite. Rugăciuni pentru calăuzire în fața unor decizii importante, rugăciuni pentru un copil bolnav, rugăciuni atunci când presiunile financiare sunt insuportabile, rugăciuni pentru biruință asupra unui anumit păcat, rugăciuni unul pentru celălalt, rugăciuni de laudă - acestea pot fi cele mai dulci, cele mai intime momente trăite de soț și soție. Dumnezeu nostru este credincios. El răspunde la rugăciuni. Scriptura arată: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Mat. 18,19)

Studiul împreună al Cuvântului lui Dumnezeu îi ajută pe cei doi să descopere acele pasaje care vorbesc despre dezvoltarea unor relații mai strânse, mai profunde între ei. Autorul creștin James Dobson descrie astfel acest proces: „Creatorul, care a început cu nimic și a făcut munții cei măreți și râurile frumoase și norii și prunții buni de dezmiertat, a ales să ne prezinte din interior viața familiei. În Scripturi se discută totul, de la mănuirea banilor la relațiile intime și fiecare instruc-

ține poartă aprobarea personală a Împăratului universului." Biblia ne asigură: „Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută” (Plâng.3,25).

Comunicarea este sângele vital al căsniciei

Un profesor într-una din facultățile noastre obișnuia să spună studenților săi: „Dacă există un Dumnezeu al dragostei, El ni Se va descoperi.” Biblia spune: „Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4,8). Dumnezeu trebuie să ni Se descopere ca să-L putem cunoaște și iubi. Același principiu se aplică în căsnicie. Soțul și soția trebuie să se dezvăluie pe ei înșiși unul altuia pentru ca să fie cu adevărat cunoscuți și iubiți. Plângerea cea mai frecvent exprimată de soții cu privire la soți este: „De fapt eu nu-l cunosc pe acest om, pentru că el nu-mi vorbește.”

De ce este atât de dificilă comunicarea dintre bărbați și femei? Un motiv este faptul că ei sunt atât de diferiți. Atunci când aceste deosebiri nu sunt înțelese și prețuite, relația își pierde curând frumusețea, iar atracția de la început începe să se stingă. Prea adesea unul sau ambii soți încearcă să-l schimbe pe partener așa ca să se asemene mai mult sau își reprimă simțăminte și nu mai vorbesc despre ceea ce îi îngrijorează. Amândouă căile fac rău și, în cele din urmă, ruinează relația.

Sunt doi factori care influențează în mare măsură comunicarea între soți, și anume atitudinea pe care o cultivăm și arta ascultării. Ellen White spunea cu atâtă înțelepciune: „Să căutăm cu toții să descoperim mai degrabă trăsăturile excelente ale celui alt decât defectele. Adesea, tocmai propria noastră atitudine, atmosfera care ne înconjoară pe noi înșine, este cea care hotărăște ce ni se va dezvălui din celălalt” (*The Adventist Home*, pag.103).

Ascultarea este o lucrare a inimii. S-a spus: „În toate inimile este muzică. Dacă ascultăm, putem să ne auzim unul altuia cântecul.” Prea

adesea noi nu ascultăm în realitate cu inima. Aceasta înseamnă să privim la cel care ne vorbește, să încercăm să înțelegem nu numai conținutul cuvintelor, dar și emoțiile care sunt dincolo de cuvinte. După ce ni s-au împărtășit sentimentele, putem să transmitem celui alt ceea ce credem că ni s-a spus, ca și emoțiile pe care le-am auzit exprimate.

Reflectați puțin la următorul exemplu. Maria îi spune lui Nelu: „Sunt așa de istovită după ce m-am ținut după copii toată ziua. Mi-ar plăcea să ieșim în seara aceasta într-un parc.”

Iată ce a răspuns Nelu: „Maria, tu îți închipui că ești oboșită. Eu aș fi fericit să pot sta acasă măcar o zi și să mă joc cu copiii.” Auzind aceste cuvinte, Maria se simte disprețuită și neînțeleasă.

Ascultați din nou. Acum Nelu urmărește să se acordeze după cuvintele și simțămintele Mariei. „Maria, cred că ești destul de extenuată după aceste zile în care te ocupi de copii de dimineața până seara. Ai dreptate, cred că o seară în care să fim numai noi doi ar împlini ceva din așteptările tale.”

Cum credeți că se simte Maria în urma acestui fel de răspuns? A asculta cu inima este una dintre cele mai prețioase manifestări de respect și de încurajare pe care le putem arăta unul pentru altul. Ascultarea cu iubire vindecă răni, îndepartează resentimente și liniștește mânia. În același timp ea dezvoltă intimitatea.

Nutriția și stilul de viață influențează calitatea căsniciei

Îngrijirea minții și a corpului este tot atât de importantă ca și ascultarea de legile de sănătate spirituală. Oboseala, epuizarea, iritabilitatea, boala, deprimarea, stresul, proasta-dispoziție - fiecare dintre acestea are capacitatea să distrugă o relație. Cât de multe cazuri de divorț, infidelitate, câte certuri nu își au cauza într-un soț/soție care este prea oboșit, prea nervos, prea preocupat de sine ca să cultive o relație bogată și fericită...

Răspunsul pentru multe dificultăți din căsnicie este cât se poate de simplu: o schimbare în stilul de viață. O dietă vegetariană, consum moderat de grăsimi și scăzut de zahăr, mișcare fizică regulată, somn suficient, timp petrecut în aer liber și în razele soarelui. Deprinderile de sănătate fizică ne aduc un folos personal însemnat, dar ele îmbunătățesc foarte mult relația cu Dumnezeu și cu tovarășul de viață.

Căsnicia, participare la lucrarea lui Hristos

Soții și soțiile au privilegiul să demonstreze într-un mod practic calitatea iubirii lui Dumnezeu pentru alte persoane și familii care au nevoie de ajutorul și influența lor.

O familie era îngrijorată cu privire la fiica lor, studentă la o universitate de la cealaltă margine a țării. Temerile le-au fost liniștite foarte mult atunci când fiica le-a scris despre trei familii creștine care o susțineau în multe feluri. Iată ce le-a scris fiica: „Eugen m-a ajutat să găsească cărțile de studiu, el a absolvit aceeași facultate. Soția lui, Emi, mă invită adesea la ei la masă. David și Alina mă invită cu ei la concerte și atunci când merg duminica la munte. Cristian și Naomi m-au implicat în diferitele activități din biserică și mă fac să mă simt binevenită oricând.”

Slujirea iubitoare a acestor trei familii a ajutat-o pe această tânără să fie statornică într-o perioadă de tranziții dificile din viața ei. Fiecare familie poate exemplifica în acest fel lucrarea Domnului Hristos.

Potențialul evanghelistic al familiei este uriaș. Ellen White spune: „Căsătoria nu le micșorează capacitatea de a fi folositori, ci le-o dezvoltă. Ei pot face din viața lor de familie o slujire a câștigării altora la Hristos” (*The Adventist Home*, pag.102).

Atunci când, împreună, soțul și soția slujesc altora, deschizându-și casa cu ospitalitate și deschizându-și inima ca să-și împărtășească experiențele, însăși căsnicia lor va fi împropătată și consolidată.

Responsabilitățile să fie împărțite și rolurile flexibile

Multe femei căsătorite sunt cu totul epuizate de serviciu pe care-l au. Un studiu a arătat că, atunci când o femeie își ia serviciu, soțul ei consacră treburilor gospodărești optsprezece minute pe săptămână în plus față de înainte! Adesea soția continuă să poarte principalele poveri legate de casă și creșterea copiilor, chiar dacă are un serviciu care-i cere atâta energie.

Odată, în timp ce reflecta la viața sa spirituală, un soț a întrebat pe soția sa: „Ce aș putea să fac ca să fiu un creștin mai bun?” Fără să ezite o clipă, soția i-a răspuns: „Să-ți ajuți mai mult soția în gospodărie.” La început, el a crezut că ea glumește, dar a înțeles apoi că ceea ce spusese era foarte serios.

Mai târziu, comentând această întâmplare, el a spus: „Pot și trebuie să aduc soției mele flori, să-i scriu felicitări, să o tratez ca pe o regină când suntem în public, dar ceea ce vorbește cu adevărat inimii ei este să spal vasele, să pun aspiratorul sau să merg la cumpărături. Soția mea muncește incredibil de mult acasă, ca și la serviciu, și ceea ce are cu adevărat preț pentru ea este să-i dau ajutor practic.”

Sunt, fără îndoială, situații în care soțul este supraîncărcat. În acest caz este necesar ca soțul să cerceteze ce a dus la această situație și ce parte a poverilor poate fi împărțită. Soția sa ar putea să preia o parte a răspunderilor care sunt esențiale. Unele familii au discutat asupra acestor lucruri până au ajuns la o înțelegere. În felul acesta, cei doi soți înțeleg mai bine ce este de făcut și cum să își împartă răspunderile.

Este nevoie de flexibilitate, înțelepciune și iubire adevărată pentru a face față solicitărilor tot mai mari ale acestor vremuri și pentru supraviețuirea oricărei familii. Biblia ne îndeamnă: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6,2).

Buget, economii, investiții

Foarte multe familii, mai ales din cele care locuiesc la oraș, sunt tentate să cheltuiască mai mulți bani decât câștigă. Se intră în datorii și apoi acestea creează un stres serios pentru familie, și tentația afacerilor necinstite sporește. Nouăzeci la sută dintre cei care divorțează menționează dificultăți financiare majore ca factor principal care a dus la destrămarea căsătoriei.

Biblia arată în mod lămurit că datoriile înseamnă sclavie. „Bogatul stăpânește peste cei săraci, și cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut” (Prov. 22,7). „Mulți, foarte mulți, nu s-au educat pe ei înșiși ca să-și mențină cheltuielile în limitele veniturilor. Ei iau cu împrumut și iau iarăși cu împrumut, până când ajung să fie striviți de datorii. Rezultatul este că ajung descumrați și demoralizați” (*The Adventist Home*, pag. 374).

Fără un buget sănătos și înțeles, riscul îndatorării continue este aproape inevitabil. Dar, o dată ce soțul și soția au stabilit bugetul, va fi clar în orice moment în ce fel vor fi cheltuiți banii familiei. Decizia privitoare la unele cumpărături în afara bugetului trebuie să fie discutată, studiată și să aibă acordul ambilor soți înainte de a se acționa.

Când lipsește comunicarea și acordul celor doi, chiar acceptarea unui dar poate avea rezultate negative. O mamă a dat fiicei sale de curând căsătorite banii pentru avans ca să cumpere un pian. Deoarece banii îi fuseseră dați ei, soția a hotărât că ea trebuie să aleagă ce va face cu ei. Fără să-și întrebe soțul, a mers la un importator și a cumpărat un pian mare, nou-nouț. După avans, era nevoie de rate lunare timp de cinci ani. Este de la sine înțeles că soțul nu a fost încântat de această decizie unilaterală. Erau prea multe implicații pentru familie. Pianul era foarte mare și urcarea lui la etaj a fost aproape imposibilă fără să rămână zgârieturi urâte. În sufragerie el a trebuit să-și desființeze colțul său cu biroul și computerul, ca să facă loc pianului.

Pentru a plăti ratele, a fost necesar ca ea să-și ia serviciu. Ei plănuseră să aibă un copil, dar acum a trebuit să amâne mult acest plan. Această întâmplare ilustrează importanța comunicării dintre soț și soție.

Recunoașterea nevoilor și dorințelor fiecăruia, discutarea lor atentă, luarea unor hotărâri comune ar fi condus la satisfacție în locul unor tensiuni și neajunsuri pe termen lung.

De asemenea, trebuie să veghem pentru că materialismul este un semn al timpului sfârșitului. Familiile trebuie să aibă în minte efectul pe care fiecare decizie financiară îl are asupra relațiilor de familie și asupra libertății de a sluji pe Domnul Hristos.

Statul apostolului Pavel este cât se poate de potrivit pentru timpurile noastre: „Să nu datorăm nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții” (Rom. 13,8).

Este timpul să acționăm

Fiecare familie trebuie să pună preț pe aceste principii și să facă din ele, în mod conștient, o parte a vieții de zi cu zi. Bolile care atacă familia sunt mai cumplite și mai rezistente decât oricând în trecut. O familie care eșuează produce efecte ruinătoare pe termen lung, nu numai pentru familie, dar și pentru biserică și societate. Nu mai poate fi nici o întârziere. Acum este timpul să acționăm. Dacă nu urmăm aceste principii, vom deschide cu siguranță calea de intrare a bolii în familia noastră. Dacă ascultăm de acest plan, dragostea adevărată pentru soț/soție și familie va crește și se va întări. Ce poate fi mai important în viață?

Paul și Becky Dixon, co-directori, viața de familie, Conferința New-England-Nord, Diviziunea nord-americană.

Acest articol și următorul au fost furnizate de Serviciul Vieții de familie al Conferinței Generale, pentru a fi folosite în comunitate în cele două Sabate ale Săptămânii căminului creștin.

Clădim caractere pentru veșnicie

Biblia descoperă sarcina cea mai însemnată a părinților - să formeze în copiii lor caractere puternice, caractere care să stea tari împotriva influențelor negative ale lumii.

In lumea noastră în schimbare, în care valorile vieții de familie sunt disprețuite, iar imoralitatea predomină, starea spirituală a copiilor noștri este în pericol. Este de o importanță copleșitoare ca părinții să consacre timp și energie să clădească o temelie pentru caracterul copiilor lor. Trebuie să înțelegem că, indiferent de influența noastră, copiii noștri tot își vor forma un caracter și anumite atitudini față de valorile spirituale. Acestea vor fi modelate fie de părinții creștini, fie de lume. Dar nu ne putem îngădui să lăsam dezvoltarea caracterului la voia întâmplării.

Cei care studiază dezvoltarea morală consideră că perioada decisivă în care se formează și se conturează caracterul este copilăria. De fapt, în cursul primilor șapte ani de viață, temeliele caracterului copilului sunt în bună măsură stabilite.

Un plan pentru dezvoltarea caracterului

Atât artiștii, cât și constructorii lucrează având în față planuri amănunțite și clare: Un sculptor fără un proiect va lovi cu dalta la întâmplare. Un constructor care zidește fără plan va produce o clădire slabă și urâtă. Și părinții trebuie să aiba un proiect, un plan cu ceea ce vor să fie caracterul copiilor lor. Ce doriți să construiți în viața lor? Este atât de important ce a spus Isus: „Cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă so-

coteala chelțuicilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14,28)

Este necesar ca părinții creștini să-și formuleze ținte clare pentru rolul lor de părinți. Să încercăm să ne imaginăm pe copiii noștri ajunși la deplina maturitate. Îi putem vedea mergând cu Dumnezeu, dăruind și altora din timpul și bunurile lor, slujind celor în nevoie, fiind altruști sau slujind pe Dumnezeu în câmpuri misionare? Atunci când au în minte imaginea așteptărilor lor față de copii, părinții pot să urmărească niște ținte și să se concentreze asupra acelor metode de educație care să sporească șansa ca valorile lor morale să fie acceptate de copii. Atunci când vor fi mari, ei vor îmbrățișa și vor urmări ținte asemănătoare cu ale părinților lor.

O parabolă

Au fost odată, în țara părinților, doi constructori. Fiecăruia i s-a încredințat răspunderea să ridice o clădire. Fiecăruia i s-a recomandat să înceapă cât mai devreme lucrul. („Învățată pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze.” Prov.22,6). Ambii au primit instrucțiuni de la Arhitectul-șef. Ambii au primit un telefon cu linie directă prin care să poată cere sfat arhitectului și să fie în contact permanent cu el. Și ambii au primit toate uneltele și materialele necesare ca să-și împlinescă sarcinile.

Primul constructor, când a început să citească instrucțiunile, a

zis: „Aceste idei sunt prea generale. Este prea greu să descopăr vreo legătură între aceste reguli străvechi și împrejurările de astăzi.” Iar acolo unde găsea planuri mai amănunțite, era de părere că acestea sunt idealiste și exagerate. „Este cu neputință să construiesc așa, pentru că lumea în care trăiesc s-a schimbat foarte mult și pentru că eu am multe alte răspunderi foarte împovărătoare. Ca să-l sun pe Arhitectul-șef, bineînțeles că nu am timp s-o fac mereu. Ce o să creadă despre mine dacă-l tot deranjez cu lucruri nefnemnate!” Așa că s-a apucat să construiască după cum a crezut el, ridicând câte ceva aici și apoi câte ceva dincolo. Lucra când avea timp și după cum avea chef. Clădirea se înălța dar, la o furtună, s-a prăbușit.

Celălalt constructor a luat mai în serios răspunderea de a clădi. El a înțeles în mod clar sfaturile Arhitectului-șef, a citit instrucțiunile din scoarță în scoarță, a ales acele principii pe care le putea folosi să-și formuleze regulile de lucru, potrivite cu sarcinile primite. El a studiat cu atenție planurile de lucru urmate de alți constructori valoroși dar, în loc să le urmeze orbește, a căutat să descopere principiile arhitecturale care se puteau aplica situației sale.

Ce muncă! Câteodată își spunea că ar fi fost mult mai ușor să urmeze orbește ce făceau alții. Dar a prins curaj, și-a luat sculele și a început să construiască. Păstra mereu legătura cu Arhitectul. Nu se temea să

recunoască lipsa de cunoștințe și să ceară ajutor. Cât de mult se bucura pentru acel telefon direct!

Lucrul pe care-l făcea nu era desăvârșit, mai ales la începutul muncii. Câteodată cuiele se strâmbau. Odată chiar a început să ridice un perete unde nu trebuia. Când se întâmpla așa, el spunea: „Am greșit. Îmi pare rău.” Și o lua de la capăt. El nu-și ascundea greșelile, ci le îndrepta de îndată ce își dădea seama de ele. Lucrul nu mergea prea repede, era nevoie de multă răbdare, dar în cele din urmă s-a văzut că a meritat efortul, pentru că a ieșit o clădire aproape perfectă.

După vreo optsprezece ani de făcut planuri, zidit și finisat, clădirea stătea singură în picioare, chiar dacă nu era complet gata. Și a rezistat, în ciuda vântului și a furtunii. Când oamenii au venit s-o vadă, le-a plăcut atât pe dinafară, cât și în interior.

Iar Arhitectul-șef a spus: „Bine, rob bun și credincios” (Mat. 25,21).

Învăță prin cuvânt

Sarcina părinților este în mod lămurit arătată în Deuteronom 6,1. 2.5-7. Dumnezeu a cerut poporului Său să își instruiască copiii pentru credințioșie față de Dumnezeu și să urmărească temerea de Dumnezeu în familii.

Instruirea dată de părinți trebuie să fie stăruitoare și serioasă. „Poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi... să le întipărești în mintea copiilor tăi.” Aceasta ne cere să folosim cât se poate de bine ocaziile și activitățile de care copilul este interesat, că să-l învățăm valori și convingeri importante, cum sunt iubirea, respectul, cinstea, bunătatea.

De asemenea, este necesar ca părinții să-i învețe pe copii la fiecare pas, continuu și cu perseverență.

„Să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Formarea de obiceiuri și modelarea caracterului nu se realizează prin eforturi izolate, ci prin repetare regulată, neîntreruptă. Dacă părinții descoperă că joaca în grădina cu copiii sau citirea de istori-

siri împreună creează momente în care copiii sunt pregătiți să le „întipărească” principii și valori, să nu pierdem nici o ocazie. Nu trebuie să lăsăm ocaziile să treacă doar pentru că suntem prea oboseți la sfârșitul unei zile, sau pentru că vedem pe copii absorbiți de joaca lor, sau pentru că acum toți stau la televizor.

Un bătrân povestește: „Pe când eram copil, cineva mi-a dat un castravete într-o sticlă. Gâtul sticlei era îngust, iar castravetele foarte mare. Mă tot înrebeam cum l-a băgat în sticlă. Mai târziu am înțeles. Castravetele crescuse mare după ce fusese introdus în sticlă.”

Formarea de obiceiuri și trăsături de caracter bune sau rele se aseamănă cu acel castravete din sticlă. Dacă obiceiurile sunt iar și iar repetate când copiii sunt mici, va fi foarte greu să le îndepărtăm când copiii sunt mari.

Samuel este unul dintre cele mai frumoase exemple de credințioșie spirituală din Vechiul Testament. El a rămas ascultător de Dumnezeu de-a lungul întregii sale vieți. El a crescut în casa lui Eli atunci când acesta era mare preot. Văzuse cum Eli și-a pierdut fiii în lume. El a văzut unde greșise Eli și ce greșeli trebuie să evite. Din nefericire, Samuel a greșit în același fel în care o făcuse și Eli - el și-a pierdut fiii exact în același mod (vezi 1 Sam. 8,3).

Faptul că cineva este un mare conducător pentru Dumnezeu nu-i asigură succesul ca părinte. Educarea copiilor cere timp. Eli și Samuel erau prea ocupați să-L slujească pe Domnul ca să-și mai ia timp să-și educe fiii sau să dezvolte legături strânse cu ei, așa încât să-i poată influența. Ei nu au ascultat de porunca de a-și învăța fiii „când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deut. 6,7).

Învăță prin exemplu

Un vechi proverb spune că „faptele se aud mai bine decât cuvintele.” Pentru ca educația să aibă succes, ea trebuie să înceapă în viața părinților. Părinții înșiși trebuie să exemplifice valorile și convingerile pe

care ei le susțin cu stăruință. Copiii vor avea mai mult respect pentru ceea ce sunt învățați dacă observă că tații și mamele trăiesc cu adevărat ceea ce spun.

În Filipeni 4,9 Pavel ilustrează foarte viguros această idee: „Ce ați învățat, ce ați primit și ați auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți.” Creștinii filipeni avuseseră un exemplu excelent în Pavel - care era un model al adevăraților pe care le predica. Nu este de mirare că biserica din Filipi era atât de sănătoasă în credință și fericită.

Acest lucru vorbește pentru părinți cât cărți întregi. Dacă vrei să aveți copii iubitori, voi înșivă trebuie să arătați iubire; dacă doriți să-L respecte pe Dumnezeu și Sabatul Său, voi trebuie să le arătați cum să privească pe Dumnezeu și să păzească ziua Sa cea sfântă.

Descoperiți înclinațiile personalității copiilor

Cei mai mulți creștini pot să citeze din memorie textul din Proverbe 6,22: „Învăța pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Instruirea copiilor și formarea caracterului cer ca părinții să cunoască importanța diferențelor dintre copii. Educarea copiilor nu înseamnă să-i creștem așa cum îi vedem, ci așa cum va trebui să fie - adică potrivit cu darurile și înclinațiile fiecăruia.

Fiecare copil pe care Dumnezeu îl așază în brațele noastre are o pornire, o serie de înclinații date și trăsături ale personalității. Este de o importanță covârșitoare să descoperim acele înclinații și să ne adaptăm instruirea în mod corespunzător în lucrarea de formare a caracterului. Nu este înțelept ca părinții să încerce să forțeze pe fiecare copil în același tipar. Părinții trebuie să fie înțelepți și sensibili ca să descopere felul în care Dumnezeu a făcut pe copii să fie, așa încât să poată cultiva și dezvolta ce este mai bun în ei. Dar cum pot părinții să discearnă ce înclinații au copiii noștri?

Până astăzi, Proverbe 20,11-12 rămâne cel mai bun răspuns: „Copilul lasă se se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană. Urechea care aude, și ochiul care vede, și pe una și pe cealaltă, Domnul le-a făcut.” Părinții vor descoperi caracteristicile copilului lor atunci când îl studiază cu atenție, folosind „urechea care aude și ochiul care vede.” Observați, ascultați, petreceți timp cu copilul vostru pentru a-i descoperi interesele, înclinațiile, punctele tari și pe cele slabe. Ajutați pe copil să devină ceea ce a avut în plan Dumnezeu pentru el.

Învățați pe copil să gândească

Este important să învățăm pe copii prin cuvânt și prin exemplu, dar este și mai important să-i învățăm să gândească pentru ei înșiși. În construirea caracterului, copiii trebuie încurajați să-și clarifice valorile morale și religioase, așa încât să le înțeleagă corect și să vadă consecințele acțiunilor lor. Părinții trebuie să-și ia timp să ajute pe copii să discute ce are valoare, să-și aleagă în mod conștient convingerile și comportamentul, să fie consecvenți și să aibă curaj moral să-și apere convingerile.

În multe case creștine, copiilor li se spune ce au voie și ce nu au voie să facă, dar fără să fie educați să înțeleagă de ce. Acestor copii le lipsește convingerea interioară ca să fie hotărâți de partea a ceea ce consideră că este bine. De aceea este important să-i încurajăm pe copii să judece de ce o acțiune este bună sau rea. De exemplu, ați putea începe discuția cu întrebarea: „Ce ai face dacă familia ta nu ar avea mâncare suficientă, iar vecinii ar avea din belșug, dar nu ți-ar da nimic?” Ajutați-l pe copil să judece și să-și înțeleagă reacțiile.

Lăsați-i pe copii să învețe din consecințele deciziilor lor. Părinților, nu încercați să protejați pe copii de consecințele hotărârilor lor. Dacă, după ce au înțeles ce ați avut să le spuneți, ei doresc să ia anumite decizii, lăsați-i să aleagă și să decidă. Când iau hotărâri greșite, va trebui

să plătească pentru ele. Dar lecțiile din experiență sunt foarte prețioase.

Dacă părinții iau toate hotărârile în locul copiilor, ei nu-și vor dezvolta responsabilitatea și nici discernământul. Când acești copii vor fi confrunțați cu ispite și încercări reale, vor fi surprinși nepregătiți, lipsiți de experiențele care le-ar fi acutit discernământul și le-ar fi dat încredere că iau decizii înțelepte.

Kay Kuzma povestește următoarea experiență: „Într-un an am avut o mică seră. Roșiile creșteau la fel ca buruienile, tulpinile erau lungi și foarte subțiri, încât trebuia să le susțin. După un timp am văzut o plantă mai mică crescută afară, poate dintr-o sămânță rătăcită. Nu mi-a venit să cred ce mult se deosebea de cele din interiorul serei. Tulpina era groasă și tare. Aceasta m-a convins cu privire la valoarea unei clime cu puțin vânt. Când toate lucrurile vin prea ușor pentru un copil, nu este nici o lecție pentru a dezvolta trăsături de caracter cum sunt curajul, stăruința sau spiritul de economie. Dacă nu a fost nici o durere, nu este nici nevoia de simpatie și împreună-simțire.”

Tot Kay Kuzma povestește cum, într-o împrejurare, Karrie, fiica ei, se hotărâse să nu meargă cu familia într-o călătorie specială. Biletele de avion fuseseră deja cumpărate pentru toți membrii familiei la un preț foarte avantajos, când Karrie și-a schimbat părerea și a vrut să meargă. Dar biletul era acum mai scump. Karrie a trebuit să plătească diferența de 200 de dolari din economiile ei. A fost o lecție costisitoare, dar Karrie a recunoscut că a fost o lecție valoroasă.

Încredințați copiii răspun- deri reale

Dacă dorim să-i vedem pe copii judecând, luând hotărâri și acționând corect din punct de vedere moral, este important să-i ajutăm să-și dezvolte responsabilitatea. Dar, ca să o dezvolte, copiii trebuie să o aibă. Aici se includ: îngrijirea lucrurilor personale, efectuarea temelor, împlinirea angajamentelor, câștiga-

rea banilor lor de buzunar atunci când au vârsta potrivită.

Totuși este nevoie, de asemenea, să le oferim ocazii să aibă grijă de alții, să contribuie la binele altor membri ai familiei, ai comunității sau ai localității. Asemenea răspun-deri pot fi: supravegherea unui frate/unei surioare mici și citirea de povestiri pentru ei, îngrijirea unui animal de casă, participarea la treburi gospodărești, participarea la activități de binefacere - vizitarea unei case de copii și pregătirea de daruri, economisirea de bani pentru o cauză nobilă. La o vârstă foarte mică putem să-i învățăm pe copii să trăiască potrivit principiilor de isprăvnicie creștină, să administreze cu înțelepciune tot ceea ce le-a încredințat Dumnezeu, inclusiv înăpoierea către El a zecimii și aduce-rea de daruri de bunavoie pentru cauza Sa.

Educarea pentru responsabilitate trebuie începută devreme. Chiar un copil de doi ani poate să ajute pe mama să împaturească prosoapele de bucatărie. Pe măsură ce se dezvoltă gândirea morală a copiilor, părinții trebuie să caute fiecare ocazie să le explice de ce trebuie să ajute pe alții. Astfel, copiii sunt încurajați să fie atenți și binevoitori cu ceilalți, în loc să-și pretindă mereu drepturile și să nu aibă nici un simț al datoriei.

Ca să creștem copii care iubesc pe Dumnezeu, au un caracter nobil, sunt cetățeni loiali, au un interes altruist pentru binele celorlalți, se cere o viață de slujire și sacrificiu de sine din partea părinților. Este nevoie de acea dragoste care „nu caută folosul său”, ci trăiește dânduindu-se. Prima necesitate nu o constituie lucrurile materiale pe care copiii le primesc din partea părinților. Dar este nevoie de efortul consecvent, stăruitor al părinților care lucrează cu iubire și răbdare să-i învețe pe copiii lor - prin acțiunile și prin stilul lor de viață - acele valori morale și trăsături de caracter pe care doresc să le transmită generației care vine.

Linda Koh, director pentru Viața de familie, Diviziunea Asia-Oceanul Pacific